

EVROPSKÁ SPACE OPERA

CAPRICORN 70

SESTAVIL **ROBERT PILCH**

BROKILON

CAPRICORN 70

Copyright © 2015 by Robert Pilch, Jan Hlávka, Petr Heteša,
Julie Nováková, Jan Kotouč, Petra Neomillnerová,
Pavel Obluk, Jaroslav Mostecký, Anton Stiffel
Vladimír Šlechta, Jiří Procházka & Jiří Popiolek

Cover © 2015 by Jakub Javora

via Books and Cards – Agentura Nemesis

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-237-2 (PDF)

Capricorn 70

sestavil Robert Pilch

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. *Elysium* *
3. *Hvězdoměnci* *

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru *

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé průměří* *

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Předmluva

Letos je to přesně šestnáct let, kdy nakladatelství Brokilon vydalo svou první knihu. Není náhoda, že jí byl román „Galaktický závod“ Billa Baldwina, tedy space opera jako řemen. Mezigalaktické války, mimozemské civilizace, příběh mladého navigátora, láska, zrada, intriky... Na dnešní poměry je Baldwinův cyklus už trochu naivní, ale pořád má své kouzlo. A pořád platí, že je pro mnohé z nás – ovlivněné filmy, jako jsou Hvězdné války – space opera oním důvodem, proč jsme vlastně začali číst science fiction.

Brokilon za těch šestnáct let ušel dlouhou cestu, jako redaktor jsem často tápal a hledal pro své nakladatelství pravou parketu. Zkoušel jsem vydávat leccos, ale space opera byla v „edičáku“ vždy nějakým způsobem přítomná, kromě klasické fantasy tvořila důležitou část portfolia. Začalo to už zmíněným Baldwinem, pokračovalo trilogií „Věštyně“ Mike Resnicka a přes období military SF (knihy Johna Ringa a cyklus Starfist Davida Shermana a Dana Cragga) jsem se postupně dopracoval k založení edice Evropská space opera. Nazrál čas pokusit se skloubit můj zájem o českou, slovenskou a polskou fantastiku se zálibou v klasické science fiction. Najednou se

začaly objevovat rukopisy, které stálo za to vydat a které představovaly přesně to, co jsem chtěl číst. Ano, edice Evropská space opera je mým srdečním projektem, sérií žánrových knih, již vydávám nejen pro čtenáře, kteří knihy z Brokilonu kupují, ale také (a možná hlavně) pro sebe. Je to splnění snu mít jako práci něco, v čem člověk vidí smysl a co ho baví. Navíc se zdá, že tahle edice funguje trochu jako katalyzátor. Začali se mi ozývat spisovatelé, kteří žánrově vyhovující knihy měli v šuplíku a mysleli si, že je nemají komu nabídnout. Mnoho jsem jich odmítl, ale některé přijal – ať už šlo o knihy Pavla Obluka, Aleše Pitzmose nebo rovnou celou trilogii Julie Novákové. A zdá se, že příliv rukopisů neustává, takže je stále na co se těšit.

A jako každá správná edice, potřebuje i Evropská space opera něco, co se vymyká – nehledě na to, že po šestnácti letech už by bylo také načase, aby Brokilon vydal vlastní antologii. Opět do sebe všechno krásně zapadlo... a protože chci dělat hlavně to, co mě baví, a spolupracovat s lidmi, které mám rád a jejichž knihy rád čtu, oslovil jsem své oblíbené autory, z nichž většinu mám tu čest považovat i za přátele. Vymetli pro mě šuplíky, vytáhli žánrově vyhovující povídky a poslali mi je. Julie Nováková dokonce svou povídku přeložila z angličtiny, ve které ji původně napsala, Petr Heteša s Jiřím Walkerem Procházkou vytvořili úplně nové, dosud nepublikované věci, Petra Neomillnerová vzala dvě své starší navazující povídky, přepsala je a spojila dohromady, Jarek Mostecký místo mnou vybrané povídky doporučil jinou, méně známou a delší, ale o to lepší... Žádný z oslovených autorů nevezal mou nabídku na lehkou váhu, a já si jich za to hodně vážím a mám z toho radost.

Nu a protože antologie není nafukovací a prakticky všichni, které jsem oslovil, na spolupráci kývli, výběr se nakonec

s jednou slovenskou výjimkou omezil na české povídky. Zpočátku jsem si nebyl úplně jistý, jestli je dobře, že se zde neocitl žádný polský text (o jiných evropských zemích ani nemluvě), ale nakonec jsem si řekl, že to přece nevádí. Texty v této antologii jsou velmi silné, a kdybych měl některý z nich vyhodit, byla by to škoda. A navíc – pokud tahle kniha nebude vyložený průšvih, nic nebrání tomu, aby třeba za rok vznikla další... a potom další... dokud tenhle projekt bude bavit mě i vás, čtenáře.

Antologie „Capricorn 70“ obsahuje deset povídek, jejichž tématické rozpětí je velmi pestré. Doufám, že se při jejich čtení budete bavit stejně dobře jako já, když jsem je vybíral, a že si je užijete minimálně tak, jak jsem si užíval já přípravu této knihy.

Za sebe a za všechny autory vám děkuji, že jste se rozhodli strávit s námi trochu času.

Robert Pilch

Jan Hlávka:

Vrak

Jan Hlávka (*1979)

Jeden z nejvýraznějších talentů střední generace autorů. Knižně debutoval novelou „Zatmění“, kterou přispěl do sdíleného světa „JFK“ Jiřího W. Procházky a Miroslava Žambocha. K agentovi Kovářovi se pak vrátil ještě třikrát. V poslední době píše především ve dvojici s Janou Vybíralovou – prvním výsledkem jejich spolupráce byl fantasy román „Dračice“. Momentálně se věnují především cyklu „Algor“, vydávanému Brokilonem v edici „Evropská space opera“. Povídka „Vrak“ vyšla poprvé v časopise Ikarie v roce 2005.

„Páni!“ Alan Jarroc nadšeně vyjekl. „Já už ji vidím! Tam!“

Crane okamžitě vyskočil, přitlačil tvář k bočnímu okénku *Pijavice* a Sid s Jarvisovou se aspoň otočili, ale já zůstal sedět. Jednak jsem nechtěl vypadat tak nedočkavě, ale hlavně jsem jako pilot prostě nemohl jen tak vylétnout a jít čumět někam z okna – ne, pokud ten pohled neměl být naším posledním v životě.

Obrazovka nad mým panelem nezabírala nic než tmou, černou a hustou jako bažina, narušovanou jen mdlými odlesky na zbrázděných plochách balvanů všude kolem. Takhle hluboko v Salarském pásmu už nebyly vidět ani hvězdy, nepříjemný pohled i pro někoho, kdo jinak vesmírné prázdnotě dávno přivykl. Pak se náhle přímo před přídí objevil nezřetelný stín, rostl a s každou sekundou nabýval pravidelnějších obrysů, naprosto nepodobných jakémukoliv kameni.

„Světla!“ vydechl Sid. Otočil jsem spínačem a obrazovku zalila bílá záře. Dosah byl jen slabý, ale stačil, aby se z temnoty rázem vyhoupl zaoblený trup obrovské lodi a vztyčil se přímo před námi jako nějaká nestvůrná zeď.

„Hurá!“ zajechel Alan. „Našli jsme to, jsme pracháči!“

Sid po něm zlostně mávl rukou. „Drž zobák! Ještě nevíme, jestli je to ona. Charlie, vem to kolem. Na přídi by mělo být označení... Lynn?“

„Zatím nic. Ale na senzorech žádný patrný únik. Řekla bych, že minimálně zád bude v celku... a podle tvaru je to určitě třída 6.“

„Hmm. I kdyby to nebyla ona, pořád je to slušná kořist,“ podotkl Crane tónem, který nápadně připomínal prosbu.

Uchopil jsem řízení a stočil *Pijavici* stranou. Letěli jsme podél elegantně zakřiveného trupu a dívali se, očima i přístroji. Kdysi blankytně modrý povrch byl teď šedý, poškrábaný nárazy úlomků poletujících uvnitř pásma, ale to bylo všechno. Nikde nebyla vidět jediná díra, ani náznak poškození... moment!

Zatáhl jsem za řízení a opatrně se vrátil zpátky. *Pijavice* se zastavila a čtveřice horních reflektorů ozářila cosi jako zaprášenou zmeť tmavých stínů a šmouh na trochu světlejším pozadí. Riskl jsem to ještě kousek blíž, Jarvisová se dotkla ovládní obrazovky... a najednou se z těch stínů stal nápis, křičící do okolní temnoty jako ten nejjasnější neon.

ASC MANTICHORA

„Jasně! Věděl jsem to!“ zavřeštěl Jarroc. Crane neříkal nic, ale viděl jsem, že nějak pobledl... a Sid, ten se netvářil prostě nijak. Z nás všech byl jediný, kdo si mohl bez uzardění říkat vědec. Jeho výpočty a teorie gravitačních proudů sice zatím vzbuzovaly u pánů z univerzit leda posměch, ale to se nejspíš už brzy změní. Nám šlo jen o peníze, ale pro něj tohle musela být chvíle životního zadostiučinění... a přece tu jenom tak seděl a nehnul ani brvou. Obdivoval jsem ho.

„Tak co, Charlie?“ zahulákal Jarroc rozjařeně. „Co uděláš se svým podílem? Budou to určitě aspoň dva miliony... co si ubohý pilot jako ty počne s takovou fúrou prachů?!“

Nedokázal jsem odpovědět. Prostě jsem na to zatím vůbec nepomyslel a život mě už naučil nikdy neutrácet peníze, které nedržím v rukou – ale Jar naštěstí žádnou odpověď ani nečekal.

„Já si na Zemi koupím les,“ zamumlal tiše Crane. „Normální, velkéj les. Postavím si tam chatku a celý tejdny budu jenom ležet pod stromem, jíst borůvky a v zimě krmit srnce.“

„Fajn plán, brácho! A co ty, ledová královno?“

Po úzké tváři Lynn Jarvisové se mihl nepatrný úsměv, oči od panelu však nezvedla ani na okamžik. „Já mám plánů... to by ses divil, drsňáku.“

„Jó, to zní fakt slibně... hej, jestlipak tam bude taky její mrtvola? Vsadím se, že to by zvedlo cenu aspoň o padesát klacků!“

Crane sebou trhl jako bodnutý sršněm a Sid zlostně sevřel rty.

„Tak to už stačí. Koukejte se všichni uklidnit – vidíte, kde jsme? Potrvá ještě hodně dlouho, než se budem moct začít bavit o penězích, a když si nedáme bacha, může se klidně stát, že si je vyberem leda v pekle. Charlie, najdi horní poklop. Crane, rukáv a skafandry. Ať to vodsejpá, čím dřív budeme uvnitř, tím líp!“

Věděl jsem, že nemluví do větru. Salarské pásmo byla škaradá díra. Pole balvanů, úlomků komet a všelijakého smetí se táhlo přes tři miliony mil a to, že jsme jím dokázali bez úhony křížovat už pět týdnů, byla právě tak zásluha důkladné přípravy a umu jako obyčejného štěstí. Hluboko uvnitř se nacházely i kapsy nahromaděných plynů, často výbušných, a *Pijavice* byla tak obratná právě proto, že měla trup jako z papíru. Kdyby k něčemu došlo hodně blízko nás, mohlo být opravdu zle – a Sid měl dost zkušeností, aby věděl, že zákony schválnosti často platí ve vesmíru stejně spolehlivě jako ty fyzikální.

Znovu jsem uchopil řízení a vyrazil hledat ten poklop. Křížníky Aliance třídy 6 byly válečné lodě, těžce pancéřované.

Prostříhat se někde jen tak trupem bylo vyloučeno, jediný přístup vedl přes malý poklop nahoře, původně zvláštní cestu pro velící důstojníky. I s detailními plány trvalo dvě hodiny, než jsme ho pod nánosy prachu našli a dosedli s *Pijavicí* těsně nad něj.

Pak přišlo propojení, choulostivý a riskantní manévr. *Pijavice* neměla přechodovou komoru. Měla jen rukáv, univerzální systém používaný hlavně Mrchožrouty. Ze spodní části se vysunula manžeta s magnetickým okrajem a pevně přilehla k trupu druhé lodi. Zevnitř se naplnila speciální pěnou, která chemickou reakcí se stěnou manžety ztuhla a vytvořila pevnou hmotu. Tekutý zbytek se pak ze středu zase vyčerpál a výsledkem byl solidní přechodový tunel. Jeho výhodou bylo, že se dal použít na prakticky libovolný vstupní otvor, míval ovšem občas také nepříjemný zvyk při přechodu prasknout, a proto bylo dobré mít na sobě aspoň lehký skafandr. Konečně bylo všechno hotovo, Sid krátce pokýval hlavou a Crane otevřel poklop v podlaze *Pijavice*.

Stěna tunelu připomínala polevu na čokoládovém dortu a po jejím povrchu ještě stékaly mazlavé stružky pěny. Věděl jsem, že ta hmota hrozně páchne jako něco mezi zkaženými vejci a shnilou rybou, ale to byla další výhoda skafandru, nic jste necítily. Jako první slezl dolů Sid. Klepal na stěny tunelu, čidlem objížděl místo, kde byl přilepený k trupu *Mantichory*, a pak vylezl, aby pustil dolů Lynn, která měla otevřít poklop. Běžně bychom ho prostě odřezali, ale tentokrát jsme si dali práci s konstrukcí originálního klíče napodobujícího spojovací porty vojenské stanice. S napětím jsem se díval, jak Jarvisová oškrabuje špínu a zbytky pěny ze zámků, opatrně do nich zasouvá krátké tyče spojené s terminálem a spouští sekvenci vstupního kódu. Systém krátce zapípal – a nic. Alan zklamaneč zavrčel, ale Lynn jenom změnila nastavení, rozjela program

znovu a já si všiml, jak klepe prstem do okraje konzole. Na levé ruce nosila tenký prsten, kterým při práci často tukala do počítače, jako se jiní lidé třeba škrábou na bradě, a dělala to i teď, v silných rukavicích skafandru.

Počítač znovu zapípal... a vzápětí to ostře kovově bouchlo a do vzduchu vylétl oblak prachu i kousků zaschlé pěny. Jarvisová vstala – a u jejích nohou se najednou otevírala kruhová díra, černá jako rozevřená tlama.

„Podle přístrojů je tam atmosféra a taky gravitace... úžasné! Zdá se, že alespoň základní systémy pořád ještě běží!“

Teď poprvé jsem i v jejím hlasu rozeznal radost. Jarroc nadšeně vypískl a vrhl se vpřed, ale Sid ho zarazil a hodil dolů konec uvázaného lana. Lynn ho zachytila, zručně zacvakla karabinu do zámku a přikývla – teď jsme byli zajištěni i pro případ, že by tunel praskl během našeho pobytu na druhé straně.

„Tak už běž, ty blázne!“ zasmál se Sid konečně. „A opovažte se sundat si helmy, než prověříme prostředí!“

Přikývl jsem, ale pochybuji, že Jar něco z toho slyšel – v tu chvíli z něj už totiž nad poklopem nevyčnívala ani anténka na helmě. Crane vyrazil neochotně za ním následovaný Sidem a já si při tom všiml úzkého pouzdra vzadu na jeho opasku... Sid jen s povzdechem zavrtěl hlavou.

„Pořád tě to baví, tahat s sebou ten krám?“

„Jo, baví!“ odsekl Crane. „A na tuhle loď bych nevlez bez bouchačky ani za všechny prachy světa.“ Z jeho tónu bylo jasné, že rozhodně nevtipkuje... a mě najednou poprvé zamrazilo.

Přesně podle plánů byl pod otvorem krátký žebřík. Slezl jsem, rozsvítil reflektory na ramenou a rozhlédl se po široké chodbě, ozářené jen míhajícími se světly ostatních. I tak bylo vidět, že tahle loď je jiná třída – šedé polstrování stěn, symetrické výztuhy pod stropem, každých šest metrů kontrolní stanice. *Pijavice* proti tomu vypadala jak hromada šrotu

pobraná někde na skládce, což bylo ale jen dobře, protože tím větší bude i odměna.

Směrnice OSN prohlašovaly každou loď, se kterou nebylo navázáno spojení déle než dva roky, za ztracenou. Náležité činilo deset procent z tržní ceny a právo na veškerý náklad. Na papíře to vypadalo vzhledem k cenám těch lodí báječně, což byl i důvod, proč tolik zelenáčů spatřovalo právě v kariéře Mrchožrouta šanci na rychlé zbohatnutí, ale praxe byla pochopitelně zcela jiná. Především bylo třeba si uvědomit, že devětadevadesát ze sta ztracených lodí se našlo už jen ve formě více či méně rozptýleného oblaku trosek – a že deset procent z tržní ceny šrotu často nestačilo ani na pokrytí nákladů hledání. Pokud se to mělo vyplatit, bylo třeba jednat profesionálně, vybrat si cíl a všechno promyslet, spočítat a naplánovat do posledního detailu, připravovat jednu akci třeba celé měsíce, a i pak mít hlavně štěstí, ale tímto způsobem pracovalo jen málo týmů. Náš byl jedním z nich. Už jsme měli za sebou pár slušných tref, ale tahle měla být největší rána, jaká se Mrchožroutovi povede jednou za život. Jen povinných deset procent dělalo při ceně téhle lodi jmění – a to nebylo nic proti honorářům za interview, právům na příběh, původní odměně Aliance, i po dvaceti letech stále platné, a všemu ostatnímu, co souviselo se slávou. Bylo to terno... ale čekal jsem, že se budu cítit líp.

„Zavřete poklop!“ nařizoval Sid. „Kdyby tunel prasknul, nechci večeret nalačno. Alane, koukej zůstat tady! Lynn, detektor.“

„Zapojeno.“ Zaslechl jsem tiché bzučení. „Gravitace plná, kyslík deset procent pod normálem, teplota dvanáct stupňů. Žádné viry, žádné známky života nebo hnílobných bakterií ani radiace.“

„Fajn, sundejte helmy. Crane, jak to vidíš?“

Uslyšel jsem cvaknutí a pak nervózní hlas. „No, asi nechali běžet nouzový baterie a světla vypnuli, nebo nevydržely zářivky. Atmosféra necirkuluje, ale na čas to bude v pohodě.“

„Na jak dlouho?“

„Šest, osm hodin určitě.“

„Jo,“ přikývla Jarvisová. „To zvládneme.“

„No, aspoň že nám tu ty zmetkové nechali čistej vzduch,“ zasmál se Jarroc a složil svoji helmu. „Znám lodě, kde smrděly mrtvoly, že bys hodil šavli, sotva vylezeš z přechodový komory... tak na co čekáme? Chci vidět můstek, sakra!“

Ted', když jsme měli oba helmy dole, jsem viděl, jak má Crane bledou a zpocenou tvář a jak se mu přes ni po Jarově poznámce mihl závan paniky. Ben Crane, nejlepší servisní technik široko daleko, trpěl těžkou fobií ze tmy a uzavřených prostor, což byl bohužel obojí Mrchožroutův takřka denní chleba. Kdyby mi to řekli o někom cizím v hospodě, asi bych se pěkně nasmál, ale četl jsem jeho účty za terapii – a stačilo se na něj podívat, aby bylo jasné, že to jsou naprosto vyhozené peníze.

„Není ti blbě?“ zeptal jsem se tiše.

„Ale ne.“ S přemáháním zavrtěl hlavou. „To je dobrý. Jenom chvíli... než si zvyknu.“

Moc jsem tomu nevěřil, ale radši jsem mlčel a pospíšil si, protože světla skafandrů ostatních se už málem ztrácela za zatáčkou.

Můstek *Mantichory* byl obrovský. Všichni jsme sice znali rozměry, viděli i plány – ale nic z toho nás nemohlo připravit na jeho skutečnou velikost, když jsme tam vešli. Kruhová místnost se zvedala do výše v klenuté kupoli, jejíž vršek se matně leskl – kdybychom byli venku z pásma, viděli bychom skrz něj hvězdy. Vyhaslá pětimetrová hlavní obrazovka zářila ve světle reflektorů jako černé zrcadlo. Před ní byla v půlkruhu zapuštěna vysoká křesla důstojníků a operátorů a úplně vpředu,

v prosklené pancéřované kóji připomínající rozevřený leknín, křeslo kapitána.

Pomalu jsem došel blíž. Zvuk každého kroku se na lesklé podlaze kovově rozléhal a světla skafandru kreslila mezi opěradly křesel tančící stíny, jako bych kráčel nitrem prastaré, potopené katedrály. Přejel jsem prsty po zakřivené skleněné stěně a dotkl se plakety, která do ní byla vsazena. Ozdobným písmem z ní ostře vystupoval název lodi, symbol Americké aliance a jméno.

ADMIRÁL DENISE S. DEVERMONTOVÁ

Všech osm stěn kóje bylo sklopených. Vyšel jsem po dvou schůdcích, otočil se a dosedl do dokonale tvarovaného kapitánského křesla. Cítil jsem, jak mi buší srdce.

Když jsem byl v páté třídě, dostali jsme při společenské hodině za úkol napsat, komu ze slavných lidí dneška bychom chtěli potřást rukou. Jenom tak z hecu, ale trochu i vážně jsem napsal, že admirálu Devermontové – bylo to jen pár týdnů, co dobyla Arnhem. Když jsem to přečetl nahlas, učitel vypadal, že ho sklátí mrtvice. Hned napsal domů a večer mě pak táta seřezal tak, že na to do smrti nezapomenu, ale to jen posílilo můj pocit hrdiny. Když jsem tuhle historku vyprávěl ostatním, pobavilo to kupodivu nejvíc ze všech Jarvisovou... co by asi táta řekl teď?

„Jo, takhle zůstaň!“ Něco klaplo a jasný záblesk světla, který mě bolestně šlehl do očí, přerval kouzlo okamžiku. Mrzutě jsem se zašklebil a Jarroc, malý fotoaparát v rukou, radostně povyskočil. „To je vono... a teď vyfoť ty mě! Tyhle snímky budou na první stránce každého zpravodajského serveru od Země až k Tau Alfa!“

Neochotně jsem se zvedl, ale Sid znovu zavrtěl hlavou. „Tak už dost, lidi. Na hraní budem mít celou cestu domů, teď máme práci.“

„Ale no tak!“ zaprotestoval Alan. „Proč si taky neuděláš čas přivonět k růžím, brácho? To tě přece nezabije... nechápeš, že tahle loď je kus historie?“

„Jistě.“ Sid bez úsměvu přikývl. „Kus hodně nepěkný historie, jestli chceš znát můj názor. Ale hlavně je to velká hromada šrotu, kterou bychom měli rychle rozhejbat, protože jinak nám ty růže můžou ještě hezky zasmrádnout.“

„Dobře, dobře!“ Jar zvedl smířlivě ruce. „Taky už bych byl radši na cestě pro svůj podíl. Tak kam teď? Strojovna?“

„Ano. Musíme zjistit, v jakém stavu to tu vůbec nechali.“

„Jestli nevádí, rád bych se chvilku zdržel,“ ozval jsem se. „Ve věcech tam dole se stejně nevyznám a chtěl bych se trochu mrknout do její kajuty.“

„Proč?“ Jarroc se znova zašklebil. „Chceš vyzkoušet postel?“

„To zrovna ne. Ale rád bych našel palubní deník... nebo vás vůbec nezajímá, kam asi tenkrát s celou posádkou zmizela, když loď samotná je zřejmě úplně v pohodě?“

Jarův úsměv rázem pohasl a Sid jen zvedl obočí. „Fajn nápad, ale myslíš, že se ti to podaří? I kdybys spustil její počítač, bude určitě tak zarděnej, že to nevytáhneš ani za sto let.“

„To je mi jasný. Ale ona měla ve zvyku psát si i osobní deník, vlastní rukou na papír, nebo jsem to aspoň slyšel, mám pravdu?“

Lynn netečně přikývla. „Říká se to.“

„No tak dobře,“ pokrčil Sid rameny. „Ale zůstaň na příjmu... a když tam budeš, podívej se, jestli nenajdeš nějaký technický manuály nebo záznamy kolem lodi, cokoliv, co by se mohlo hodit.“

„Jasně.“

Sid kývl, Jarvisová jenom mrkla na plán lodi v příručním terminálu... a za okamžik jsem byl sám. Podíval jsem se zpátky na

kapitánské křeslo – ale už mě to nelákalo. Sidova poznámka řekla do živého. Tahle loď byla jako přízrak ze zlých časů, a co se jí samotné týkalo, touha potřásat si rukama mě opouštěla tím rychleji, čím déle jsem tu samotný stál. Radši jsem se rychle otočil a zastavil se až u dveří, napůl zapuštěných v podlaze v malém výklenku vzadu.

Existovalo jen velmi málo žen, které to kdy v armádě dotáhly výš než Denise Devermontová. Přitom nikdo nemohl popřít, že právem – měla mozek, jaký se narodí jednou za tisíc let. Bohužel do ní nejspíš v Alianci vtloukali ty svoje pseudovlastenecké žvásty tak dlouho, až jí v něm jednoho krásného dne přeskočilo a ona se rozhodla udělat něco pro blaho lidstva. Dokázala k tomu sehnat dost velkou bandu stejně smýšlejících magorů, aby se společně zmocnili *Mantichory*, tehdy nejmodernější lodi Aliance, a zahájili s ní strašlivé tažení po základnách a těžebních stanicích v Hlubokém vesmíru. Nebylo to jen tak nějaké obyčejné pirátství, kdepak. Byl to vědecký program propracovaný do všech detailů, celá soustava testů, psychologických, fyzických i genetických, zaměřených na „očistu lidské populace v kosmu od všech zdegenerovaných a nezpůsobilých jedinců“, jak prohlásila ve svém memorandu. A kde nebyla k uklizení těch, co neprošli, po ruce dost velká pec, stačilo otevřít dveře nákladového prostoru...

Trvalo to víc než dva roky. Za tu dobu poslala Aliance za *Mantichorou* asi tucet lodí, z nichž se sice žádná nevrátila, ale to snahy o pronásledování nijak nezvýšilo – proč taky. Proti některým senátorům Aliance byli i staří republikánští prezidenti hotoví beránci a fakt, že navzdory všem kecům o odkazu Armstronga a Aldrina patřily ve skutečnosti čtyři z pěti těžebních základen v Hlubokém vesmíru Číně a OSN, jim ležel pěkně v žaludku. Právě na ty se přitom *Mantichora* zaměřovala nejčastěji a Alianci stačilo jen vyjádřit formální

odsouzení – ovšem jak se do lesa volá... Admirála Devermontovou totiž nakonec nejspíš přestalo bavit jen topit kořata a obrátila se náhle přímo k hlavní vesmírné základně Aliance na Arnhemu, zaručeně nedobytné. Dobyla ji přesně za devět minut – a pak prostě pokračovala ve svém programu. Než s tím začala, žilo na základně a v kolonii pod ní na osmnáct set lidí. Když za dva měsíce skončila, zbylo jich tam tři sta, všechny těžní pece byly zanesené mazlavým, černým popelem plným bílých úlomků kostí a do učebnic přibylo nové heslo: Genetická čistka.

Zámeček cvakl, dveře se otevřely a já se rychle protáhl dovnitř. Místnost tonula v šeru rušeném jen žlutými paprsky reflektorů a mně se znovu rozbušilo srdce. Opatrně jsem došel k velkému stolu, otočil vysoké křeslo u něj a sedl si, cítil jsem, jak pod mojí vahou tiše zapraskalo. Přejel jsem dlaní po hladké desce a foukl, zvedl se oblak jemného prachu, který v záři světél jiskřil jako diamanty. Podíval jsem se stranou – a ztuhl.

Přímo vedle mě stála na stole krásná vyřezávaná šachovnice s figurkami připravenými ke hře. Viděl jsem, že mnoho z nich je už ohmataných, černý a bílý lak setřený v místech, kde je znovu a znovu brala do prstů... a zatrnulo mi. Když admirál Devermontová získala zajatce, někoho podle jejího názoru výjimečného, pozvala ho do své kajuty na večeři a partii šachů, jako kdysi kapitáni dávných lodí zvali poražené protivníky ke stolu na důkaz úcty. Když host vyhrál, byl volný. A když ne, venku už čekala stráž, která ho doprovodila do přechodové komory – a rovnou bez skafandru ven. Kolik lidí s ní tuhle hru hrálo, nikdo neví, a nejspíš se už nikdy nedoví, ale přežil ji jen jeden. Doktor Robert Heller, šéflékař na Arnhemu, držitel dvou Nobelových cen za genetiku a objevy v oblasti prodloužení lidského života. Ani on nevyhrál. To utkání skončilo remízou, prý po osmi hodinách – ale admirál uměla být velkorysá.

Nechala mu jen vypíchnout oči... Přinutil jsem se otočit a rozhlédl se raději kolem.

Nalevo u dveří stála skříň a napravo knihovna plná knih, jaké se vidí už leda v muzeu. Zběžně jsem přelétl nápisy na hřbetech, většina jich byla anglicky, ale mnoho i francouzsky anebo v jazycích, jaké jsem ani neznal – v době, kdy lidé pokládali za hloupost jenom učit se psát rukou, natož mluvit nějak jinak než anglicky. V duchu jsem si umínil, že si cestou domů musím najít čas a všechno si tu projít, ale teď mě zajímalo něco jiného.

Probral jsem knihovnu, zásuvky ve stole a skříni, nakoukl i do koupelny, ale žádný deník jsem nenašel. Všechno bylo přitom vzorně uklizené, uniformy, papíry, i krémy na boty a lahvičky šamponu a mýdla. Ani stopa po spěchu, jako by jen odjela na pár dnů někam na dovolenou... ale o to nepřijemnější pocit jsem měl.

Jako poslední jsem odsunul dveře do ložnice. Postel byla ustlaná, na stolku vedle stála prázdná sklenice – a tlustá, šedá kniha. První stranu uprostřed zdobilo jen jméno *Mantichora*, její iniciály a dvacet let staré datum napsané modrým perem hustým, ale dokonale čitelným rukopisem. Nedočkávě jsem otočil a četl.

„Eta n’ Wa ke tron sa hevaR non des’ a vAt. JoL no urner kay-op get’ ral tes deNova. KiL set enEen PoLe fret’ ar ad...“

Zklamaně jsem obracel zažloutlé listy, ale nebylo to k ničemu. Kniha měla tak pět set stran a zhruba dvě třetiny byly popsány pořád tím samým. Netušil jsem, jestli je to šifra, anebo nějaký jazyk, ale to bylo nakonec fuk, položil jsem deník zpátky a vyšel z ložnice. Ještě jednou jsem se rozhlédl po věcech, které chtěl Sid, ale nic tu nebylo a já nakonec skončil zpátky u stolu, s očima upřenýma na dlouhé stíny šachových figur na zdi.

Nejhorší na tom všem bylo, že měla svým způsobem pravdu – a že se věci po jejím zásahu opravdu zlepšily. Neznal jsem nikoho, kdo by to přiznal nahlas, ale každý, kdo byl v kosmu dost dlouho, to věděl. Za starých časů trval výcvik na astronauta roky a prošel jím každý tisící adept. Teď, v době kvantpohonu, generátorů atmosféry a umělé gravitace, byly věci možná pohodlnější, ale to ještě neznamenalo, že bezpečnější. Vesmír byl pořád místem, kde šlo velice snadno umřít, pokud člověk neměl znalosti, výcvik a hlavně sebeovládání a zdravý rozum. Jenomže právě to bylo spouště lidí naprosto fuk. Aliance, byť jen spolek fašistů s plnou hubou demokracie, měla aspoň tady soudnost a nepouštěla nahoru každého. Ale v Číně a Evropě si mohl kdejaký šimpanz s IQ tykve doma sjet pár dílů Hvězdný pěchoty nebo jinýho braku a druhý den už seděl v trajektu nahoru, neochvějně přesvědčený, že je nesmrtelný vesmírný hrdina – pochopitelně, když na to měl. Nevyhnutelným následkem byly pohřešované vraky, co dodnes živí Mrchožrouty, a samozřejmě mrtvolky viníků, ale často i těch, co měli jenom smůlu, že zrovna stáli opodál. Po Arnhemu se změnilo aspoň něco. OSN a zvláště Čína konečně pochopily, že takhle to dál nejde, utáhly šrouby a Alianci pro změnu na čas trochu zhořkla oblíbená role vesmírné supervelmoci. Vzato kolem a kolem by to byla pro všechny vcelku užitečná lekce... nebýt těch jedenácti tisíc mrtvých. Za ty to nestálo. Díval jsem se na stíny ohmataných šachových figur a přemýšlel, jestli je to tak s námi vždycky...

„Hej, Charlie, slyšíš mě?“ Ve vysílače zapraskal Jarův hlas. „Rychle sem přijď, brácho, tohle musíš vidět!“

„Jste ve strojojně?“ Tentokrát jsem byl za vyrušení vděčný.

„Ne. Nějak jsme cestou zabloudili, jsme v nemocnici, paluba pět. Zapni mapu a dělej!“

„Dobře. Už jdu.“

Vstal jsem, vyšel otevřenými dveřmi zpět na můstek a s očima upřenýma na displej vyrazil. Cestou jsem se usilovně snažil neběžet, ale přesto jsem šel rychle. Už jsem prolézal mnohem horší vraky, lodě, kde v temných chodbách ještě ležely zbytky členů posádky, a nikdy mi to nevadilo. Tma, ta je v kosmu vlastně pořád a mrtví jsou prostě mrtví. Není už proč se jich bát... ale tady jsem najednou nechtěl být sám. Výtahy samozřejmě nefungovaly. Musel jsem oklikou po žebřících, úzkými šachtami vyplněnými jen šerem a těžkou ozvěnou vlastního dechu, ale zvládl jsem to a za chvíli už stál u otevřených vrat nemocnice. Vešel jsem, světla skafandru se proplétala mezi nekonečnými řadami pevně přišroubovaných lůžek, ale nikdo další tu nebyl.

„Hej! Kde jste?!“

„Vzadu!“ odpověděl mi z dálky Sidův hlas. „Izolační sekce... rovně a doprava!“

Prošel jsem lůžkovým oddělením a zahrnul do další chodby, po obou stranách lemované řadou oválných, zvukotěsných dveří s jediným malým okénkem nahoře. Za posledními se míhala žlutá světla, vešel jsem... a rázem zůstal stát.

Místnost byla překvapivě velká a na první pohled vypadala jako další nemocniční pokoj – dvě židle, stolek, police plná ampulí a krabiček. Jenže uprostřed nebyla k podlaze přidělaná postel, ale něco úplně jiného, vypadalo to trochu jako chirurgický stůl i s tou lampou nahoře, ale pak jsem si všiml drátů, co k tomu na mnoha místech vedly... a těch bytelných, pevně utažených řemenů.

„Síla, co?“ Ačkoliv se snažil, nezněl Jarův hlas už vůbec ve-sele. „Až se *tohle* dostane ven... no, to bude tanec...“

Neodpověděl jsem. Pomalu jsem došel blíž a dotkl se okraje desky. Bílý lak na hladkém plastu za posledním poutem byl rozrytý mnoha tenkými i silnějšími škrábanci. Posvítíl jsem

blíž a všiml si, že je v něm něco hluboko zaraženého. Po chvíli námahy jsem to vydoloval ven a podržel proti světlu, na jednom konci to bylo zaoblené a hladké, na druhém naopak zubaté, celé pokryté nějakou zaschlou tmavou vrstvou. Díval jsem se, otáčel tím, ale pořád nemohl přijít na to, co... až mi to najednou došlo.

Byl to nehet.

Rychle jsem ho pustil a slyšel, jak ve tmě zazvonil o zem. Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek a v zádech mě mrazí, ale současně zaslechl zvuk, jako by se někdo dusil, a rychle se otočil.

Pokud už prve vypadal bledý, nebylo to nic proti obličejí Bena Crana teď. Tvář měl v šeru bílou jako sníh, vyřeštěnýma očima hleděl před sebe a vypadal, že se v tu ránu zhroutlí. Otevřel ústa, ale nevydal hlásku a teprve na druhý pokus se mu podařilo tiše zašeptat:

„Já... já si to pamatuju.“

„Co?“ Sid i ostatní na něj jen vyděšeně zírali.

„Tady... to. Myslel jsem... že se mi to všechno zdálo.“

„Cože se ti zdálo?!“

„Na Arnhemu. Já... žil jsem tam... bylo mi šest.“ Crane jako omámený zvedl ruku, ale třásl se jako list a hlas měl čím dál slabší. „Řekli mi... řekli, abych se díval. Potom ji přivedli... moji matku... dali ji sem... a potom... potom...“

„Bože!“ I Alan byl bledý a s hrůzou se na Crana díval. „To je nějakej fór, že jo... proč jsi, proboha, nic neřek?!“

Ben neodpověděl – nejspíš otázku ani nevnímal. Vzpomněl jsem si na jeho fobie – a na to svý pitomý povídání, jak se ostatní smáli a já si připadal jak velkej frajer... litoval jsem, že ze mě tenkrát táta nevytřískal duši.

Sid udělal jeden rychlý krok, chytil Crana za ramena a otočil ho k sobě, pryč od té věci. „Bene, vzpamatuj se! Je to pryč,

jasný? Už je to pryč... a ty jsi přežil! Ona a celá ta banda dávno někde hnije, ale ty jsi naživu a tady, přímo na její lodi!“

„Jasně!“ přidal se pohotově Jarroc. „Za ty prachy si budeš žít do konce života jak král... řek bych, žes to vyhrál!“

„Jo... a co se tohohle týče, nikdo o tom nemusí vědět. Než doletíme domů, můžeme to klidně všechno rozebrat a vyházet z...“

„Ne!“ Crane nečekaně zlostně zavrtěl hlavou, jako by se náhle probudil. „Jenom ať to tu zůstane! Chci... aby to každě viděl!“ Pořád dýchal přerývaně, ale už se netrásl a do tváře se mu zvolna vracela barva, dvakrát se dlouze nadechl.

Sid ho upřeně pozoroval. „Hele, nechceš si dát radši pauzu?“

„Ne, ne, to je dobrý! Čím dřív to budu mít z krku, tím líp!“

„Fajn.“ Sid jen kývl a radši ho rychle nasměroval ke dveřím. Jar ještě na prahu nenápadně sáhl po foťáku, ale stačil jeden pohled, aby toho nechal, a pak už jsme šli zpátky bílou chodbou plnou malých okének, do kterých jsem se raději nedíval. V žaludku mě pořád mrazilo – napůl z toho, co jsem viděl, a napůl z pomýšlení, že to ani zdaleka není žádná uzavřená kapitola. Zrovna když jsme odlétali, byly všechny servery plné zatčení tlupy radikálů, co před měsícem odpálila bombu u arnhemského „*Památníku obětem násilí*“, jak se tomu teď politicky korektně říkalo. Opravdu zarážející na tom však bylo, že nešlo o žádné vychlastané mozky od pece, ale partičku „lepších dítek“ s diplomy a doktoráty, ve dvou případech dokonce synáčků důstojníků ze základny. V Denise Devermontové viděli idol, mučednici, která obětovala život ve snaze vyčistit vesmír od špíny a spodiny, a zdaleka nebyli sami. Teď, po pouhých dvaceti letech, jako by se historie opakovala, jen její kyvadlo se tentokrát zhouplo na opačnou stranu – dřív vesmír zaplavovali cvoci a ignoranti, teď si zas

někteří „normální“ usmysleli, že jsou lepší než jiní. Netroufal jsem si hádat, co je horší. Samozřejmě že v téhle atmosféře mohlo nalezení nepoškozené *Mantichory*, navíc s takovým vybavením na palubě, zapůsobit podobně jako hození zapálené sirky do sudu s benzinem, ale snad měl Crane pravdu a někdo po tom pohledu dostane i rozum... tak nebo tak to začínalo fakt hezky.

*

Strojovna zabírala celou spodní část lodi. Věděl jsem, že je to víc než devatenáct palub – ale stejně jako v případě můstku byl velký rozdíl jen studovat plány, a skutečně tam stát a dívat se na tyčící se obrysy zařízení všude kolem. Největší byl samozřejmě reaktor složený ze dvou vrstev, vnějšího třicetimetrového prstence a samotného sedmnáctimetrového jádra. Prostor mezi nimi, uzavřený a izolovaný ze všech stran pevnými i průhlednými stěnami a trojími hermetickými dveřmi, byl také jediný, kde se ještě svítilo, mdlé modré zářivky vrhaly přes skleněné stěny strašidelné stíny. V jejich odlescích jsem viděl, jak Jarvisové září oči, když se vrhla ke dveřím a začala spojovat kontakty zámku. Zato já nervózně polkl a zadíval se na Crana.

„Hele, nic ve zlém... ale seš si jistej, že ví, co dělá?“

„Jo, tak na to se mě neptej.“ Ben jenom pokrčil rameny. „Já dělám civilní technologii. Armádní krámy jsou její specialita. Ale když studovala Akademii Aliance...“

To bylo zhruba všechno, co jsme o Lynn Jarvisové věděli – že studovala elitní vojenskou školu Aliance, ale vyrazili ji, prý těsně před absolvováním. O detailech nikdy nemluvila. Zřejmě nebyly nejpříjemnější, ostatně o poměrech na Akademii kolovaly po serverech různé články – ale co, jejich škoda.

Průhledný uzávěr se zasyčením odskočil. Lynn prošla do-

vnitř a rovnou zasedla k hlavnímu terminálu, na detektor radiace ani nemrkla. Rychle přejela prsty klávesnici a pak ťukala prstenem do jejího okraje, zatímco na obrazovce naskakovaly výsledky.

„Bingo!“ Otočila se a vycenila v úsměvu sněhobílé zuby. „Všechno funkční, pánové! Reaktor je v pořádku, a navíc vzorně zakonzervovanej, stačí nastartovat a letět! Bude třeba jenom zkontrolovat generátory atmosféry kvůli plynu, otevřít jádro a...“

„Co... otevřít?!“ Pokud měl Crane fobii ze tmy, já se od jisté události před lety usilovně snažil držet co nejdál od všeho, na čem byl přilepený obrázek ventilátoru, natož abych do toho ještě vrtal. „A nejde to nějak jinak?“

„Bohužel.“ Jarvisová si povzdechla. „Baterie jsou prázdné a potřebujeme energii na zážeh. Nejlíp bude, když začnu tady s Benem a vy přinesete všechny tyče z *Pijavice*, jinak se neheme.“

„No bezva! Fakt skvělý, sakra!“ nadával jsem, přestože mi Lynn právě umožnila vyhnout se práci, po jaké jsem rozhodně netoužil. Došlo mi totiž, že jedna palivová tyč váží i s pouzdem přes čtyřicet kilo. Z pomyšlení, jak příjemné bude tahat je sem, mě rychle opouštěly i poslední zbytky dobré nálady a ani Ben nevypadal tím úkolem dvakrát potěšený. Prosebně se zadíval k prosklené skřini s ochrannými obleky v rohu a Jarvisová na něj okamžik nechápavě koukala, ale pak se drsně rozesmála.

„Jo, tohle... ne, díky. Já ho nechci a tobě to taky neradím. Nemůžeš se v tom hýbat, potíš se jako blázen, a kdyby se fakt něco stalo, jenom to dýl bolí... to radši spolknou pilulku.“ Ukázala hlavou na malou červenou krabici hned vedle obleků a Jar polkl.

„Do háje... myslel jsem, že to jsou jenom kecy.“

„Co zas?“ Tušil jsem, že té otázky budu litovat.

„Ta pilulka. Prej když se na těchhle lodích stala nehoda a někdo chyt dávku z reaktoru, měl ji místo doktora... chápeš, aby to moh skončit hned...“

„Správně.“ Crane s úšklebkem přikývl. „Rychle a bezbolestně... lepší než předtím tejdén zvracet vnitřnosti na izolaci.“

„Nechcete toho nechat?“ zavrčel Sid znechuceně. „Na strašidelný historky jsem už starej – a tohle určitě není místo, kde bych je chtěl poslouchat. Přeci jsme to čekali... a myslete na kvalitu vzduchu. Čím dýl tu žvaníme, tím víc se kazí, a já nechci k těm tyčím dříť ještě dvacet kilo kyslíku na hřbetě.“

Poznámka přišla v pravý čas, vyrazili jsme zpátky a tentokrát jsem šel s radostí první. Vrátit se na *Pijavici* nám zabralo půl hodiny. Dalších dvacet minut trvalo, než Sid vytáhl první čtyři články, černé tyče silné jako noha a dlouhé něco přes metr. Jar dokázal nést dvě úplně sám, přehozené prostě přes záda jako klacky, ale Sid a já jsme měli co dělat s jedním. Než jsme se s nimi dověkli chodbami a průlezy do strojovny, měli jsme dost, ale přesto nás překvapil pokrok, jakého Lynn mezitím dosáhla. Celá střední část reaktoru byla otevřená, staré články vyndané a pouzdra rozebraná a úhledně rozložená na podlaze jako čerstvě ulovená kořist. Ben právě držel zdviženou horní desku hlavního panelu a svítil dovnitř, zatímco Jarvisová vytahovala něco jako lesklou kovovou hrušku obtočenou dráty. Otevřela ji, zevnitř vyndala malinkatý bílý váleček, ne větší než náprstek, a opatrně ho položila stranou.

„Na tohle pozor. To je hlavní transtator, co vede energii k motorům. Kdyby se rozbil, neodletíme odsud ani za milion let.“

„Tak proč ho tam nenecháš?“ zeptal jsem se udýchaně.

„Protože je moc citlivý a při startu reaktoru může dojít k fluktuacím energie. Musíme to nahodit u zdroje a pomalu zvedat, jeden systém po druhým. Motory berou nejvíc šťávy,

takže se musejí zapnout až naposled... ale ty stejně netušíš, o čem mluvím, co?“

„Ne.“ Se zasténáním jsem klesl do volného křesla. „Na to vem jed, že ne.“ Alan za mnou vylovil z kapsy placatou láhev, otevřel ji, ale než se stačil napít, chytil ho Sid za zápěstí.

„To snad nemyslíš vážně!“

„Hele, dej mi svátek, jo!“ Jarroc se zlostně vyškubl, ale láhev položil. Lynn jen pohoršeně zavrtěla hlavou.

„Co kdybyste šli pro zbytek s Benem, ať se můžete cestou střídat? Tady to už zvládnou sama.“

„Bez problémů!“ Ben byl zjevně rád, že může ze strojovny vypadnout, a Jar zapomněl i na to pití. Courali jsme se zpátky jako vši skoro hodinu... ale ve chvíli, kdy jsme vešli pod klenu-tý strop můstku, byla veškerá únava rázem pryč.

Když jsem odcházel, nechal jsem dveře její kajuty dokořán.

Teď byly napůl zasunuté... a přímo na kapitánském křesle ležel otevřený deník z nočního stolku. Jako omráčený jsem došel blíž a posvítíl. Na zažloutlé stránce zářilo čerstvým modrým inkoustem napsané datum, dnešní, a nový záznam, naprosto čitelný.

Cizí osoby na palubě. Nepovolený vstup.

Doporučení: Likvidace.

Zíral jsem na to úhledné písmo s vyvalenýma očima a ostatní zas zírali na mě... dokud si Alan vztekle neodplivl.

„To jsou ale blbý vtipy, vole!“

Trvalo snad minutu, než mi došlo, co myslí – a i pak jsem nevěřil svým uším.

„Šílíš... já to nepsal!“

„Jo?! Ale byls tu sám dost dlouho... a prve jsi šel taky první! Fakt sranda, ha ha! Myslíš, že nevím, že ty jedinej z nás umíš psát? Ten tvůj vychlastanej fotr by měl asi radost, co?!“

„Ty kreténe jeden!“ Zatmělo se mi před očima, nevím, jestli

víc vzteky, nebo strachy, a skočil jsem po něm. Ale Sid mě zarázil.

„Tak dost, Jare! Charlie, teď vážně – psal jsi to?!“

„Zatraceně, ne!“ Vztekle jsem popadl deník a vrazil mu ho pod nos. „Vypadá to snad jako moje písmo?!“ Otočil jsem pár listů zpátky. „A jestli jo, proč je úplně stejný jako tady?“

Tentokrát Sid neodpověděl. Stáli jsme tam v šeru, dívali se a já zřetelně cítil, jak mi na čele vyráží studený pot.

„Někdo tady je!“ vydechl Jarroc. „Jestli to nebyl on, tak tu někdo je!“

„Nesmysl. Lynn přece dělala průzkum...“ Ale i Sidův hlas zněl vyděšeně... a vzápětí Crane zalapal po dechu.

„Lynn! Zůstala dole sama, jestli tu někdo je...“ Zoufale hrábl po vysílače. „Hej, Jarvisová! Slyšíš nás, Lynn, jsi tam?“

Ticho.

Neozvalo se nic, dokonce ani šum při výpadku signálu... a Ben Crane se s hrozným zaklením otočil, vrazil do Sida, až málem upadl, a doslova se vrhl zpět do chodby, kterou jsme přišli.

„Ne!“ zařval Sid. „Nechod' nikam, ty...“

Ale pozdě – už mizel za rohem. Stačil jsem jen postřehnout, jak sahá k opasku. Sid vyběhl za ním, ale ta vteřina stačila, abychom už neviděli ani světlo jeho skafandru. V poklusu mačkal tlačítka vysílačky na zápěstí, volal, ale neslyšel jsem co, a když jsem zapnul svoji, uši mi zaplnil jenom dusot nohou a nesrozumitelný řev. Sid s Jarem byli vpředu a jejich světla ve tmě bláznivě skákala po stěnách. Snažil jsem se jich držet a doufal, že o nic nezakopnu a tohle je správná cesta, už jsme museli být blízko, poslední chodba, jeden žebřík dolů...

„*Panebože!*“

Zpětná vazba výkřiku mě bodla do uší jako nůž, současně se Jar přede mnou zastavil tak prudce, až jsem do něj narazil,

viděl jsem Crana, jak se opírá zády o stěnu a vytřeštěně zírá na zem, dlouhou neuropistoli v ruce... a přímo vedle něj leželo na podlaze nehybné tělo s hlavou obklopenou závojem světlých vlasů.

Jarvisová měla na čele jen malou černou šmouhu, typickou stopu zásahu. Sid se sehnul, letmo jí sáhl na krk, potom vstal, vyškubl Cranovi pistoli a krátce zavrtěl hlavou.

„Já to věděl. Říkal jsem, abys s sebou netahal ten krám, říkal jsem, že se jednou něco stane.“ Mluvil naprosto klidně a Ben k němu zvedl hlavu, udiveně, jako by nemohl pochopit, o čem je řeč.

„Cože... já... to ne. Snad nemyslíš, že bych...“

„Ty bastarde!“ Jarroc se na něj vrhl, tvář rudou, v očích šílenství. „Tys ji zabil, a ještě lžeš, hajzle jeden...“

Crane se vůbec nepokusil bránit. Jar na něj skočil, srazil ho k zemi a začal do něj nepřičetně mlátit. Jeden čas se usilovně snažil Lynn sbalit, ale i když by měl větší šanci s marsovským ledovcem, dodnes to odmítal připustit a urputně si namlouval, že je mezi nimi něco víc. Sid se ho snažil odtrhnout, křičel, ale mě to nezajímalo, udělal jsem krok a sedl si k jejímu tělu.

Naše skupina byla jednou z mála, která měla mezi sebou ženu. Slyšel jsem o několika partách Mrchožroutek, ale většinou to byli samí muži. Nebylo divu – trávili dlouhé týdny vtěsnání v malých lodích, riskovali, dělili se o mizerný zisk z často hnusné práce a ženská v partě chlapů prostě nedělala dobrotu. Ale s ní problémy nikdy nebyly. Byla nenápadná, tichá, ale spolehlivá, s jakýmsi zvláštním smyslem pro humor, kterému rozuměla snad jen ona sama. Byla jednou z nás – a už není, protože si ji ten idiot spletl... kdoví s kým vlastně. Dotkl jsem se její tváře, byla ještě teplá. Neuropistole prostě spálí spoje v mozku, je to rychlé a prý i bezbolestné... cítil jsem, jak se mi svírá hrdlo.

„Tak už dost, sakra!“ Sidovi se konečně podařilo odtrhnout Jara od Bena a doslova jím mrštil přes chodbu. Crana chytil za rameno, zvedl ho a ukázal kupředu. „Koukej padat! Jdi do strojovny a zůstaň tam, vyřídíme to potom! A ty,“ otočil se na Jara, „se rychle uklidni! Nestačí ti, co se tu už stalo, co?!“

Ben neřekl ani slovo a pomalu odcházel, rukou se opíral o stěnu, nejspíš dost zle zřízený. Alan dýchal mělce, drtil mezi zuby nadávky, ale jen se podíval dolů, a všechn vztek mu z tváře rázem vyprchal. Spolkl jsem hořkost a zadíval se na Sida.

„Co uděláme? Přece ji tu nemůžeme takhle nechat...“

Se sevřenými rty přikývl. „U nemocnice je lovní márnice... pomozte mi.“

Vzali jsme ji každý pod jednu paží, Jarroc za nohy, a pomalu zvedli. Nevážila moc. Snadno by to zvládli dva, ale prostě jsme ji nemohli jenom tak odtáhnout jako hromadu smetí. Vrátili jsme se k nemocnici, ale tentokrát zahnuli doleva, pryč od té prokleté chodby, a za chvíli stáli před dalšími dveřmi.

Márnice byla stejně obrovská jako všechno tady... a v tiché temnotě stejně strašná. Půlkruhová stěna sálu do pětimetrové výšky zaplněná řadami lesklých dvířek a vpředu kovový stůl jako nějaká zvrácená parodie antického divadla. Položili jsme na něj její tělo, sáhl jsem po klíce nejbližšího boxu – a rychle uhnul.

Za dvacet let toho z mrtvoly nezbude moc, ani když nejsou po ruce žádné červi, a tahle tam zjevně strávila přesně takovou dobu. Mrkl jsem do vedlejšího boxu – také plný, a další a další, jenom kosti a vyschlé mumie v šedých uniformách. Obešli jsme celý sál, ale všude to bylo stejné, a třebaže do horních pater jsme bez proudu pro zvedací rampu nedohlédli, Sid jen potřásl hlavou.

„Tak... už aspoň víme, kam se všichni poděli.“

Přikývl jsem, ale to bylo všechno. Před hodinou by mě určitě dost zajímalo, co se mohlo stát na palubě *Mantichory*, když opustila zpustošený Arnhem se šesti křižníky Aliance ze Země v patách. Vypadalo to tenkrát, že utíká, že admirál De-vermontová konečně došla na konec, ale to byl omyl a oni ji znovu podcenili, i po tom všem, po osmnácti dnech pronásledování se náhle otočila, a když to za pár hodin skončilo, zbyl z křižníků jenom jeden velký oblak trosek na okraji Salarského pásma. To bylo všechno – pak se po ní prostě slehla zem. Přes usilovné pátrání se z *Mantichory* nenašel mezi troskami ani šroub a z posádky ani muž. Zůstalo to viset nade všemi jako stín a dodnes kolovalo plno historek o hromadné sebevraždě anebo kolonii, založené admirálem někde daleko podle jejich představ, ale to byly všechno kecy... až doteď. Před hodinou by mě určitě zajímalo, na co posádka v jinak nepoškozené lodi zemřela anebo kdo potom dal ta těla do márnice – ale teď to bylo fuk, protože jediné tělo, na kterém záleželo, leželo přímo přede mnou. Zatlačil jsem jí oči a složil ruce na prsou. Stále nezačaly chladnout, jenom její tvář jako by byla ještě bledší, naposled jsem se jí dotkl a všiml si toho prstenu. Ani nevím proč, v náhlém popudu jsem jí ho stáhl z prstu, vstrčil do kapsy a přinutil se zadívat na Sida.

„Co teď?“

„Necháme ji tady. Jdeme do strojovny... mám pár otázek.“

Pochopil jsem, o kom mluví, a Jarroc znovu zaťal zuby, ale mlčel. Vyšli jsme z márnice, ledovým šerem zamířili zpátky a já si uvědomil, že je to nejspíš konec. Bylo vyloučené, aby Ben zůstal po tom, co udělal, a Lynn... někoho jako ona najdeme těžko. Za těch pět let jsem si zvykl, na ostatní i na tu volnost, a neměl tušení, kam půjdu, co budu dělat... bože, proč musela naše největší akce skončit takhle...

Když jsme přišli do strojovny, viděli jsme, že všechny sou-

částky i tyče z podlahy jsou pryč. Lynn pracovala rychle. Nejspíš nám šla naproti, když skončila, chtěla pomoci, a on ji...

Ben seděl v křesle v rohu, hlavu položenou na panelu. Vůbec na nás nereagoval a já si se záchvěvem hněvu všiml, že vedle něj leží na podlaze Jarrocova láhev, podle všeho prázdná. Musel být namol opilý, Alan k němu došel, zlostně mu trhl rukou...

...a Cranovo tělo jako bezvládný kus dřeva sjelo z křesla na zem, kalné oči strnule zírající do prázdna. Jar leknutím uskočil a Sid stál jako přikovaný, už podruhé jsem se sklonil.

Ben Crane byl mrtvý, mrtvý a studený jako led. Ale placatka na zemi nebyla prázdná, naopak. Podle louže se zdálo, že ji upustil, sotva se jednou napil... vstal jsem a se zlou předtuchou posvítíl ke skříni s antiradiačními obleky.

Červená krabice byla otevřená, pečeť na víku ulomená. Uvnitř bylo plato dlouhých kapslí s lebkou a hnáty... a jedna chyběla. Beze slova jsem to ukázal Sidovi.

„Bože... nikdy by mě nenapadlo, že tohle udělá,“ zašeptal.

Jarroc zvrátil hlavu a s polohlasnou kletbou si rukama zakryl tvář. „K čertu s tím bláznem... ale nečekej, že kvůli němu půjdu zpátky do té márnice, to tedy ne!“

V Sidově obličejí se na okamžik mihl prudký odpor, ale přesto zavrtěl hlavou. „Nikdo neříká. Musíme... promyslet co dál.“

„Jak, co dál?! Snad to teď nechceš jenom tak zabalit?!“

„Jistě,“ ušklíbl jsem se unaveně. „Pomysli, jakej teď asi bude tvůj podíl.“

„Hele, nech si to! Můžu snad já za to, že ji ten cvok zabil a pak spolknul to svinstvo?!“

„A víš to tak jistě?“ Sid se otočil a zadíval se na něj, podivně zamyšlený. „Vážně věříš, že by ji Ben jen tak omylem zastřelil a pak se otrávil? Možná byl z toho tady trochu na hlavu, ale vážně tomu věříš? A kdo potom napsal tamten vzkaz?“

Tentokrát Jarroc neodpověděl... a já se jenom nadechl.

„Mám toho po krk. Kašlu na slávu i prachy a mizím odsud teď hned! Můžeme to nahlásit Alianci, ať si tu loď vytáhne sama, nebo ať tu třeba shnije, je mi to fuk, ale padám!“

„Do hajzlu, to přece ne...“

„Ale jistě!“ Sid Alana ostře přerušil s drsným, zlým výrazem ve tváři. „Bezvadnej nápad... až na jeden malej problém.“ Zavrtěl hlavou. „Copak vám to ještě fakt nedošlo – *nemůžeme pryč, ani kdybysme chtěli!*“ Ukázal rukou k reaktoru za zády. „Jarvisová stihla nasadit čtyři tyče. To znamená, že v *Pijavici* zbyly tři, což je na návrat málo – a tyhle už nevyndáme. Mám dojem, že jakmile se jednou zapojí, už to ani nejde, ale i kdyby, *bez Lynn a Crana nevíme jak!* Už to chápete? Nemůžeme odtud, jestli se nechceme cestou domů udusit a umrznout, tak je to!“

Cítil jsem, jako by mi někdo neviditelný náhle sevřel hrdlo, a i Alan ztuhl. „No počkej... to snad nemyslíš vážně! Charlie, řekni...“ Ale z toho, jak jsem jenom stál jak solnej sloup, mu musela být odpověď jasná.

„Má pravdu,“ zašeptal jsem. „U těchhle starejch reaktorů se nedají tyče vyndat ani za studena, pokud nejsou úplně prázdný. Jinak dojde k úniku, byl jsem tam, když to jeden blázen zkusil... a i kdyby ne, já se v tom nevyznám. Neviděl jsem ani, jak to Lynn dělala... a tři jsou na návrat málo. Je to tak – visíme tady.“

„No... to je pěkný, kurva! A co teda chcete dělat?“

„Nic!“ odsekl Sid. „Vůbec nic. Můžeme jenom pokračovat, rozjet reaktor a doufat, že to půjde i bez Jarvisové a jenom na čtyři tyče. Jestli ne, je zle a musíme si pospíšit, protože vzduch je pořád horší. Já můžu spustit reaktor. Ale někdo pak musí spínat obvody z můstku a Lynn říkala, že taky zkontrolovat atmosférický tanky kvůli plynům, co by mohly po nahození bouchnout... Alane?“

Jar jen znovu divoce vyprskl. „Jo, já, to určitě... ale bouchačku tu máš akorát ty, co?! Co když tady vážně někdo je?!“

„To jsou kecy! Myslete, co by asi těch dvacet let dejchal? Jak by moh bejt naživu bez jídla a vody, potmě...“

„A kdo, sakra, říká, že je naživu?!“

To ticho, které následovalo, bylo hrozné. Aby něco podobného řekl Mrchožrout, člověk, který po mrtvolách šlape málem každé den... chtělo se mi zasmát. Chtělo se mi dát Jarovi po hubě, nazvat ho bláznem, ale neudělal jsem nic a trvalo hodně dlouhou chvíli, než jsem dokázal se zařatými zuby promluvit.

„Mám toho dost. Lítáme v maléru až po uši, dva z nás už jsou mrtví, ale chováme se jako nějaká banda zasraných nováčků. Side, jak dlouho ti potrvá spustit reaktor?“

„Půl hodiny.“

„Fajn.“ Zhluboka jsem se nadechl. „Takže jdu zkontrolovat ty tanky. Jare, pojď se mnou, anebo tu zůstaň a dál žvaň kraviny, mně je to jedno. Až skončím, zavolám a sejdem se na můstku.“

Otočil jsem se, bez ohlednutí vyrazil pryč... a po krátké chvíli za sebou zaslechl kroky.

Jar nesl v jedné ruce krátkou tyč, na každém rohu se ostražitě rozhlížel, ale jinak už vypadal klidný. Dával jsem pozor na cestu a oba jsme dlouho mlčeli, až se ke mně nervózně naklonil.

„Charlie, promiň... ale fakt jsi to do toho deníku nepsal ty? Jestli jo, prosím tě, řekni mi to. Mý slovo, že to nepovím Sidovi, chápu, že jsi nemoh tušit, co bude, ale...“

„Ne!“ Svíral jsem zuby, až mě bolely čelisti, ale dokázal jsem zachovat klid. „Věř, že by mi teď nic neudělalo větší radost, než kdybych moh říct, že jsem to udělal, ale vážně ne.“

„Takže myslíš... že to fakt psala ona?“

„Kdo ona – Denise Devermontová?“

Místo odpovědi sebou jen trhl, jako předtím Ben. U něj jsem to chápal, ale takhle už jsem viděl reagovat i plno jiných lidí, mnohem starších a zkušenějších. To jméno nikdo neříkal jenom tak nahlas. Řeklo se prostě *ona*, a každý hned věděl, o koho jde, úplně jako v tý pohádce o zlým černokněžníkovi, kterýho se všichni tak báli, že místo jeho jména říkali jenom Ty-víš-kdo, co jsem četl jako kluk. Bylo to trapné a k smíchu, ale teď jsem se nebavil ani trochu, zastavil se a zadíval jsem se mu do očí.

„Hele, přestaň už. Ten deník jsem neprohlížel až do konce. Co já vím, klidně to tam mohlo bejt dávno a celý je to jenom nějaká divná náhoda. Devermontové bylo v Arnhemu sedmatřicet. Takže teď by jí bylo kolik, šedesát – viděls už ženskou, co by vydržela ve vesmíru tak dlouho? Anebos už viděl nějakýho ducha, co umí psát? Mysli trochu – a poslouvej se, co říkáš!“

„Dobře, dobře!“ zavrčel. „Ale i kdyby to tam už bylo dávno, vysvětlí mi, jak se ten deník dostal na to křeslo!“

Musel jsem uznat, že to je dobrá otázka, protože náměsíčnosti rozhodně netrpím... ale naštěstí se před námi v tu chvíli objevila další mohutná vrata, polepená v šeru velmi výhrůžně působícími nápisy.

„Neměli bysme si vzít helmy?“ zaváhal jsem. „A jak vůbec poznám, jestli je tam nějakej plyn?“

„Škrtni si sirkou!“ poradil Jar a sklonil se k zámku. Dveře se s děsným skřípotem rozletěly, sotva se ho dotkl...

...a ven se doslova vyvalil oblak zápachu tak neskutečného, že mě málem porazil. Ustoupil jsem a dávivě se rozkašlal, ale Alan se jenom zašklebil a klidně vešel dovnitř.

Tentokrát tu nebyly žádné místnosti ani chodba. Byla to obrovská hala, přes tři patra vysoká, protkaná zhruba v polovině

soustavou úzkých kovových lávek. Pod nimi stály v rovných řadách čtyřmetrové tanky, nádrže živného roztoku pro miliardy geneticky upravených bakterií, které v nich vyráběly životodárný kyslík. Nad každou se ze stropu skláněla trychtýřovitá nálevka, výstup ventilačního systému, který nasával vzduch do zbytku lodi.

Jar vytáhl z ramenního úchyty jednu baterku, naklonil se přes zábradlí a posvítil do první nádrže. Věděl jsem, že správně má být plná po okraj, ale teď byla skoro prázdná, jenom na dně se černalo něco tekutiny, tmavé a husté jako olej, ze které stoupal ten děsný hnilobný puch.

„Špatný,“ zavrtěl hlavou. „Moc se toho odpařilo, a když ty potvory nemaj co žrát, pustí se do sebe navzájem a místo kyslíku začnou prdět výbušnej bioplyn. Musíme to prověřit zblízka.“

„A nestačilo by prostě nechat otevřený dveře, aby to vyvětralo?“ Můj žaludek už rotoval jako po hodině v beztláči a z myšlenky jít k tomu ještě blíž mi bylo mdlo.

„Ne. Bioplyn je těžkej, drží se při zemi. Trvalo by tejdenn, než by koncentrace dost klesla. Jestli tu je, musíme celou místnost odpojit, naplnit tanky a znova vyměnit vzduch. Jenom klid, citlivko.“ Jarroc se znovu zašklebil. „Měly by tu bejt chemický detektory... hledej takový černý krabice někde na zdi.“

„Fajn.“ Rychle jsem vyrazil kupředu, Alan zamířil doprava a po chvíli jsem ho přes hrdla nálevek trčících ze stropu všude kolem ztratil z očí. Podlaha nepříjemně klouzala. Na ní i na zábradlí zkondenzovala silná vrstva páchnoucího slizu, dával jsem pozor, abych se jí nedotkl, a po chvíli naštěstí vážně uviděl hranatou skříňku, ne na zdi, ale na krátkém sloupku vedle. Došel jsem k ní, rukávem setřel marast z vrcholku a posvítil – indikační ploška byla zelená. S úlevou jsem se dotkl vysílačky.

„Jare? Našel jsem jeden a je zelený. Je to dobrý?“

„Jo, taky už jeden mám,“ odpověděl mi do praskání jeho hlas. „To by mělo stačit... pro jistotu zkouknu ještě jeden a padáme.“

„Fajn.“ Přeladil jsem kanál. „Side? Jak jsi na tom?“

„Dobře,“ ozval se slabý hlas. „Zrovna jsem skončil.“

„My taky. Můžeš vyrazit na můstek, přijdem a rozjedem to.“

„Rozumím.“

S úlevou jsem ukončil spojení a dlouze vydechl. Bože, ať se to po tom všem už konečně...

Dutá kovová rána zaduněla sálem jako hrom a projela mnou do morku všech kostí. Na okamžik jsem úplně ztuhl, ale než jsem se vzpamatoval, uši mi zaplnil Jarrocův vyděšený hlas.

„Charlie! Slyšels to... udělals to ty?“

„Ne... a ty?“

„Ne! Co se to...“

„Ticho!“ V jediné sekundě jsem rázem přestal vnímat veškerou nevolnost, zápach i odpor. Zbyl jenom strach... a tichý, přerušovaný, kovový zvuk kroků. Přibližoval se.

„Charlie!“ Alanův hlas ve vysílačce se změnil v chraplavý, panický šepot. „Slyšíš to?! Někdo tady je! Někdo...“

„Buď zticha!“ Křečovitě jsem se nadechl, i vzduch jako by najednou páčil. „Zůstaň, kde jsi... jdu k tobě!“

Otočil jsem se a rozběhl. Nohy mi klouzaly po zemi a srdce bušilo jako šílené, přehlušilo i ty kroky, pokud to byly kroky, reflektory skafandru zběsile poskakovaly po hladkých, zaoblených stěnách nálevek, všechny byly stejné a já najednou nevěděl, kam jdu. Zahnul jsem nazdařbůh vlevo, pak vpravo, a pak před sebou konečně uviděl světlo, už jsem rozeznal i postavu Jara krčící se v rohu, tyč v obou rukou, jenom pár...

Z temnoty vzadu se jako blesk vyhoupl stín. Alan se nestačil ani otočit... a jeho tělo s hrozným křikem přelétlo přes zábradlí

a s odporným žbluňknutím spadlo do nádrže dole, světlo zhaslo, všechno zmizelo.

S tlumeným výkřikem jsem se zarazil, v plném běhu uklouzl a upadl, obličejem přímo do páchnoucího slizu, ale nějak jsem dokázal vstát, vyhrabat se zase na nohy a běžet. Nemyslel jsem, nevnímал, jako nepříčetný narazil do dalšího zábradlí a málem spadl dolů, teprve v tu chvíli ve mně něco zareagovalo, sjel jsem třesoucí se rukou k pasu a zhasl světlo skafandru.

Kolem dokola rázem padla tma, absolutní, neproniknutelná, černá tma. Vší silou jsem zadržel dech, zakryl si rukou ústa a jen po hmatu vyrazil podél zábradlí zpět, jak nejtíšeji jsem mohl. Tři kroky k odbočce u dalšího tanku, zahrnout doprava, pak ještě kousek. Natlačil jsem se do rohu k nálevce, skrčil se, přitáhl kolena k bradě a zůstal sedět, definitivně neschopný se pohnout.

Chvíli bylo ticho... a pak se to ozvalo znovu: tiché, pomalé, rozvážné kroky. Blížily se, šly stejnou cestou jako já, neúprosně, jistě. Nejstrašnější na tom bylo, že jsem pořád neviděl ani sebemenší záblesk světla. Ať to byl kdokoliv, ať to bylo cokoliv, dokázalo se to pohybovat touhle lodí bez problémů úplně potmě. Třeštil jsem oči zalité pálicím potem do prázdna, ale neviděl nic, a pak ty kroky byly nejbliž, vnímal jsem každé nepatrné vrznutí podlahy, tichý zvuk slizu lepícího se k podrážkám, na jednu neskutečnou vteřinu se zastavily... a začaly se zvolna vzdalovat.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl. Vzpomínám si jenom, že jsem slyšel, jak to v nádrži pode mnou tiše bublá, a jinak byla kolem jen tma, možná to byla minuta, možná hodina, snad jsem dokonce na chvíli omdlel a ztratil přehled o čase, ale nakonec jsem vstal, rozsvítil světlo a se září oslepenýma očima sáhl po vysílačce.

„Side?“

Neozval se nikdo. Kanál byl přitom otevřený, slyšel jsem šum, ale to bylo všechno... a pak se do toho šumu znovu ozvaly kroky. Trhl jsem sebou, bezděčně narazil zády na nálevku, ale zdravý rozum převládl, věděl jsem, že jsou daleko... a pak to jen tiše cvaklo a vysílačka zmlkla. To bylo všechno. Nepadlo ani jediné slovo – ale slova nebyla nutná. Věděl jsem, že Sid nežije, otočil se... a dva metry za sebou uviděl na látce ležet beztvářý, podivně vypadající chuchvalec.

Byl to Alan. Nějakým zázrakem vylezl z té nádrže a vyšplhal přes zábradlí zpět na lávku. Jeho skafandr byl pryč a kombi-nézu měl nasáklou páchnoucím slizem, stejně tak tvář i vlasy. Sklonil jsem se a snažil se ho otřít, ale rychle jsem toho nechal, protože s tou lepkavou hmotou mu šla dolů i kůže, byla žíravá jako louh a já si vzpomněl na varovné nápisy na dveřích. Otevřel krvavé oči, překvapeně se na mě zadíval a zasténal.

„Auu... to bolí! Charlie... ty žiješ?“

„Jo... zatím.“ Neměl jsem sílu říct mu o Sidovi a veškerou vůli se nutil neodvrátit pohled. „Alane, promiň. Já... já jsem...“

„To... je dobrý, Charlie.“ Jeho hlas byl tak slabý, že jsem mu stěží rozuměl. „Já... *já už se jí nebojím*. Slyšíš?“

„Jo... to je dobře.“ Nedokázal jsem se zeptat, koho nebo co to vlastně myslí.

„Tu... tu máš. Vem si... tohle.“ Jarroc se z posledních sil zvedl na loktech, přitáhl si moji ruku ke své a něco malého mi vtiskl do dlaně, něco, co dokázal celou dobu pevně svírat v pěsti. Pak mu tělem projela křeč, celý se zkroutil a pustil mou paži, ale než se definitivně zhroutil, dokázal ještě jednou hlasitě zasípat. „Vypadni rychle odsud, kamaráde!“

Potom už neřekl nic... a já zůstal sám.

To poznání jako by ve mně naráz uhasilo všechnen strach, strach, který už prostě neměl kde hořet. Byl jsem na konci a sám... jenom já a ještě někdo. A věděl jsem, že na mě čeká.

Otevřel jsem ruku. Zadíval jsem se na to, co jsem držel, a pak to opatrně vstrčil do kapsy, zvedl se a vyrazil. Klidně a beze spěchu jsem otevřel znovu uzavřené dveře a vyšel na chodbu. Stále tam vládla tma, ale už ne ticho, když jsem se zaposlouchal, ze všech stran se ozýval jemný, sotva patrný šum ventilace.

Mantichora ožívala.

Vyšplhal jsem po žebříku, další chodba a pak už jen známá cesta k můstku. Obvody se daly zapnout jenom tam... a pamtovať jsem si zvuk těch kroků, tichý šepot uvnitř potopené katedrály.

Čtyři zadní stěny velitelské kóje byly zdvižené. Planula mezi nimi jasná záře, žlutá a modrá, bodala do očí a vytvářela uprostřed můstku kruh jasného světla, po hodinách v šeru neprostupného jako kamenná zeď. Viděl jsem, že za tou zdí někdo je, temná silueta v kapitánském křesle, ale nedokázal jsem rozeznat čí, protože jsem uviděl jeho.

Sid Meid ležel na podlaze můstku na samém okraji světelného kruhu, obličejem dolů. Mechanicky jsem se sklonil, ale zarazil se v půli cesty – jeho hlava byla otočená skoro o devadesát stupňů, vaz zlomený, jak to dokáže jen někdo s dokonalým vojenským výcvikem. Narovnal jsem se, zadíval se dopředu, a teď už jsem viděl jasně. Nepatrně pokývla hlavou.

„No tak, jen pojď blíž... neříkej, že jsi bůhvíjak překvapený.“

„Ne.“ Díval jsem se jí do očí, chladných jako nikdy, a odněkud zdálky jako bych se divil vlastnímu klidu. „Ani ne.“

„To je dobře.“ Po tenkých rtech se mihl úsměv. „Vždycky jsem tě měla za chytřejšího, než sis sám myslel, Charlie, tak nekaž dobrý dojem a pojď, ať si promluvíme.“

Levou rukou lehce spočívala na neuropistoli položené na opěrci křesla, díval jsem se a bylo mi to fuk, chtěl jsem se pro-

stě otočit a jít, ale vtom jako by mi někdo zašeptal do ucha a já poslechl, prošel tím kruhem světla a zastavil se dole pod kójí.

„Proč, Lynn?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Neříkej, že jenom pro ty mizerný prachy...“

„Co?“ Okamžik se na mě nechápavě dívala a pak se rozesmála ostrým smíchem, který se tříštil mezi stěnami kóje jako sklo. „Ale no tak, Charlie! To nemyslíš vážně, proč se radši nezeptáš, jak?“

„Ale to já vím.“ Přikývl jsem a cítil, jak do sebe někde daleko zapadla poslední ozubená kola, příliš pozdě, aby to mohlo něco změnit, příliš pozdě, aby na tom záleželo. „Začalo to tím výletem do nemocnice. Nezabloudila jsi. Zavedlas nás tam schválně, protože jsi věděla, co to udělá s Benem... první polínko na oheň. Když jsme pak šli pro další tyče, měla jsi plno času dojít nějakou zkratkou do kajuty a napodobit to písmo v deníku. Položila jsi ho na křeslo, vrátila se kousek zpátky – a už to jelo. Věděla jsi, že Crane má pistoli a po tom kousku v nemocnici nejspíš zpanikaří první, stačilo neodpovídat na volání... ale ta tvá smrt. Jak jsi to udělala? Vzala sis nějaké svinstvo z nemocnice, anebo jsi měla něco už s sebou?“

„Obojí. Každý přece ví, že zásah z neuropistole do hlavy je smrtelný... a ani jeden z vás nebyl doktor, stačilo trochu utlumit vitální funkce.“ Pohodlně se opřela a já si všiml, že má na čele pořád tu šmouhu, teď ve světle ale vypadala jinak, skoro jako od krému na boty... klidně zvedla ruku a setřela ji zápěstím. „Počítala jsem přirozeně i s tím, že zjistíte, že žiju, ovšem stačilo prostě říct, že zbraň selhala... nemyslím, že byste příliš zkoumali podrobnosti toho, proč k tomu došlo.“

„Ano,“ ušklíbl jsem se. „Mělo mi dojít, že tvoje tělo bylo ještě v márnici teplé, zatímco Crane byl jako led. Udělala jsi to už předtím, co... rozlomit jednu kapsli a vysypat ji do té lahve. Ono bylo vlastně jedno, kdo to vypije, ale nejpravděpodobnější to

bylo zase u něj, po tom, co jsi na něho hodila svoji smrt – a rázem všechno dávalo smysl. Navíc bez Bena jsi měla jistotu, že se na to nevykašleme a nezmizíme odsud.“

„Výborně. Vedeš si moc dobře, Charlie, ale v jednom se mýlíš. Ať by to vypil kdokoliv, věděla jsem, že to určitě nebudeš ty. Víím, že tvůj otec byl násilník a opilec a že ty by ses nedotkl alkoholu, ani kdyby na tom záležel tvůj život, znám tě. Ať jsem dělala cokoli, ty jsi byl vždycky v bezpečí... nebo myslíš, že kdybych tě chtěla tam u generátorů vážně zabít i s tím ubožákem Jarroccem, že bys ještě žil?“

„A Sid?“ Hořce jsem se usmál. „Vsadím se, že byl tak překvapený, že se ani nebránil.“

„Ano.“ Úsměv z její tváře se vytratil. „Z jeho smrti radost nemám. Vynikající vědec... bez něj bych svoji loď nikdy nenašla.“

„*Svoji loď?*“ Omráčeně jsem zavrtěl hlavou. „Co si to o sobě vlastně myslíš? Možná že tvá matka nebo otec opravdu byli v její posádce, ale ty...“

„Ale Charlie, copak tobě to pořád nedochází? Ještě pořád jsi nic nepochopil?“ Lehce zaklepala ukazováčkem o okraj křesla. „Pak by sis měl asi líp prohlédnout to, co sis ode mě vzal na památku.“

Trvalo sekundu, než mi došlo, co myslí, a vytáhl jsem z kapsy její prsten. Šedý kov se ve světle leskl a já si najednou všiml drobného písma, vyrytého na vnitřní straně, sklonil jsem se a po chvilce úsilí ho konečně přečetl.

Denise Sherllyn Devermontová

Zvedl jsem k ní oči... a na okamžik poprvé znovu ucítil strach, jako by hradba, kterou mezi nás postavila smrt, pukla a tou škvírou zavanul dovnitř ledový víchř.

„To... je nemožné. Viděl jsem plno jejích fotek, vypadala úplně jinak... a teď by jí bylo šedesát, to nemůžeš být ty!“

„Opět správně – a přece ne, Charlie. Dobrý plastický chirurg

dokáže skutečné divy... a vzpomínáš, čím se ještě zabýval můj drahý přítel doktor Heller?“

„Výzkum lidského genomu a...“

„A jeho využití při prodlužování lidského života,“ usmála se znovu, chladně a vítězoslavně. „Doktor Heller byl členem naší operace od začátku. To on navrhl většinu testů, které jsme užívali k selekci populace, jen jeho zásluhou se celý projekt pohнул vpřed tak rychle... přirozeně za tiché podpory Aliance.“

„Co... oni o tom věděli?!“ Polkl jsem nasucho. „Oni od začátku věděli, co se chystáte s *Mantichorou* udělat...“

„Ale ovšem, že to věděli! Jsi naivní, Charlie, vážně věříš, že by se loď jako tahle dala prostě jenom tak ukrást? Ale biologický projekt takového rozsahu trvá i dnes desetiletí. Někteří vysoce postavení členové arnhemského velení měli obavy, že by se jeho výsledků už nemuseli dožít, a proto iniciovali naši operaci. Když se přeskočí pár nevýznamných kapitol o bezpečnosti a etice při zkouškách na lidech, jde všechno mnohem rychleji. A tady jsme mohli zabít hned dvě mouchy naráz, uspíšit projekt a ještě přispět k očištění lidstva, takže nebylo proč váhat.“

„A... Arnhem?“ Točila se mi z toho hlava. „To byla taky součást plánu?“

„Ne!“ Její hlas rázem ztvrdl a z očí vyšlehla zuřivost, ze které mě mrazilo, tvář byla stejná, ale člověka za ní jsem nepoznával, byl to někdo cizí. „Dali jsme jim, co chtěli, a jim se to nelíbilo! Prý jsme jednali příliš agresivně... nepřiměřené ztráty! Jaké ztráty?! Pár podradných idiotů a psychopatů, co svou neschopností brzdili pokrok a ničili práci celých generací. Mysleli si, že se nás zbaví... že po tom všem dám ten objev do rukou bandě senilních ubožáků, které zajímá jen to, aby jim neklesla popularita v OSN!“

„Takže jste zničili Arnhem, zabili všechny, kdo o tom vědí...“

a Heller? Nechal se radši oslepit, jen aby ho nikdo nepodezíral?“

„Doktor Heller trpěl jistou vzácnou oční chorobou. Stejně by oslepl, nejpozději do roka, a on neměl ve zvyku odkládat nevyhnutelné. Po Arnhemu bylo jasné, že se musíme na čas stáhnout, počkat, až bude příhodnější doba v naší práci pokračovat, takže jsme se zbavili posádky, zakonzervovali loď tady a ukryli se. Většina důstojníků mi zůstala věrná, dvacet let připravovali můj návrat... ovšem pak nastaly komplikace.“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ztratili jste loď. Když jste ji tu schovali, o gravitačních proudech v Salarském pásmu jste nevěděli. Špatné... ovšem pak ses dozvěděla o Sidových teoriích a týmu. Stačilo přijít, předhodit návnadu a počkat. Jak snadné... a já? Co sis přichystala pro mě – další nádrž kyseliny, anebo tu místnost tam dole?“

„Ale no tak. Vlastně bych ráda, aby ses ke mně přidal. Ty jediný za to stojíš... a potřebuji nového prvního důstojníka.“

Neřekl jsem nic. Neposlal jsem ji k čertu, neodplivl si před ní, neudělal vůbec nic statečného, jenom se zadíval stranou na obrys Sidova těla, nejasně se rýsujícího na okraji šera, a mlčel. I ona mlčela, dívala se mi do očí a v těch několika vteřinách jsme o sobě oba věděli všechno... dlouze si povzdechla.

„Nu, co se dá dělat... bude mě to mrzet víc než tebe. Tak co teď?“ Znovu se usmála, a aniž by na sekundu sklonila pohled, sáhla pravou rukou za záda a vytáhla šachovnici ze své kajuty. „Zahrajeme si? Už jsem určitě vyšla ze cviku, Charlie, klidně ti dám dva tahy náskok, ze starého přátelství... a můžeš mi i potřást rukou, jestli chceš.“

Rozesmála se a já se smál s ní, v žilách oheň, v žaludku led, nechal jsem ten smích doznít a pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne, díky. I když je to ironie... protože právě tady je tvoje největší slabina, víš o tom?“

Úsměv na její tváři pohasl. „Zajímavé. Můžeš být přesnější?“

„Jistě. Lidi jako ty, co vidí v druhých jen figurky na šachovnici, zapomínají, že figurky nežijí. Jenom dělají to, co jim hráč nařídí, ale živí lidé jsou nepředvídatelní, přemýšlí... a občas překvapí, bez ohledu na to, jak jsou hráči chytrí. Když jsi shodila Alana do té nádrže, byl ještě naživu, víš? Možná si o něm myslíš to nejhorsí, ale měl aspoň vůli, dostal se ven... a něco mi dal. Něco, na co ty jsi zapomněla, ale on ne, a vzal to k sobě, asi jenom tak, pro jistotu... podívej.“ Pomalu jsem sáhl do kapsy, zvedl ruku a podržel to dvěma prsty proti světlu.

Vytřeštila oči, ztuhla... a pak se pohnula jako blesk a oválné ústí neuropistole mi najednou mířilo přímo na hlavu.

„*Dej sem ten transtator!*“

„Tak střílej!“ Pořád jsem se smál a jen sevřel bílý váleček pevněji. „Až mi usmažíš mozek, třeba ho ještě v křeči nerozmáčknu... nebo se možná nerozbije, až ho upustím, nevím, no tak dělej!“

Dvě vteřiny se na mě dívala a pak pomalu sklonila zbraň, už zase klidná. „Dobře, Charlie, máš výhodu. Je ti ale jasné, že přede mnou se na téhle lodi nikam neschováš a že musíš taky spát? Ta pozice nebude výhodná dlouho, takže co uděláme?“

„Ty si dělej, co chceš. Já mizím.“

„V pořádku.“ Znovu se usmála. „Dej mi transtator a můžeš jít. Máš moje slovo... a věř, že jsem ho ještě nikdy neporušila.“

Snad to byla i pravda, nevím, ale na tom nezáleželo, protože mi bylo fuk, jestli budu žít, nebo se odsud dostanu... *jen když se odsud nedostane ona.*

„Dobře!“ zasmál jsem se a natáhl ruku. „Platí, Denise... *chytej!*“

Švihl jsem zápěstím, hodil po ní prsten, který jsem držel v dlani pod válečkem, a současně skočil pryč, stranou podél průhledné stěny. Slyšel jsem, jak třeskla rána, a výboj zadrn-

čel o pancéřové sklo kóje. Šachovnice spadla na zem, figurky se rozletěly na všechny strany, vrhla se po prstenu a snad ho i chytila, ale to jsem už neviděl a běžel chodbou přímo k *Pijavici*.

Za sebou jsem zaslechl výkřik, nelidský, příšerný skřek, ze kterého se mi zježily všechny vlasy na hlavě, ale už jsem byl u tunelu. Skočil jsem do něj bez helmy, bez rukavic, a bylo mi fuk, jestli praskne, nebo ne, přitáhl jsem za sebou poklop, ale vtom něco hvízdlo vzduchem a v paži i rameni mi vybuchla bolest, jako by je někdo odsekl. Před očima se mi zatmělo, ale přirazil jsem víko v podlaze, vrhl se k řízení a škulbl pákou dozadu. Světla zablikala, kabinu naplnil praskot bortícího se tunelu. *Pijavice* se hnula vpřed... a vzápětí sebou trhla zpátky jako vzpínající se kůň. *Lano, proboha, zapomněl jsem odvázat lano!*

Levou ruku jsem měl bezvládnou, před očima ohňostroj. Bolestí jsem lapal po dechu, ale zatáhl jsem znovu. Někde v koutku mysli na samém pokraji bezvědomí jsem cítil, že je to šílenství, lano bylo uvázané za poklop, a jestli povolí, bude tu v mžiku vakuum, ale na tom nezáleželo, už jsem nemohl přestat.

Motory teď jely naplno. *Pijavice* se třásla a vibrovala, její konstrukce sténala, světla i gravitace vypadávaly... a pak najednou vyrazila obrovskou rychlostí vpřed. Strhl jsem řízení a černý trup *Mantichory* přede mnou se zhoupl, minul jsem ho snad o metry, na zlomek sekundy ještě zahlédl záři z vrcholku můstku, a pak byla pryč a zbylo jen nekonečné pole balvanů všude kolem.

Dokázal jsem to.

*

Sedím v lodi, sám, dívám se do černé tmy venku a letím, už pátý den. Z levé ruky mi nezůstalo nic, bezvládný hadr, který sebou jen občas bezděčně cuká, a já vím, že už tak nejspíš zůstane napořád. Bolí to neskutečně... ale bolest je fajn. Projasňuje mysl. Pomáhá zůstat vzhůru. Přesvědčuje mě, že jsem pořád naživu.

Pijavice mele z posledního. Tři tyče stačí stěžít k okraji Salarského pásma, a i když jsem vypnul, co se dalo, tak za tři dny budu bez pohonu, jen s nouzovými bateriemi, jídlem na rok a kyslíkem na šest měsíců. Šance, že mě během té doby někdo najde, je mizivá... a vlastně ani nevím, jestli to vůbec chci.

Sid, Crane i Jarroc jsou mrtví. To je všechno – ten prostý fakt má kolem sebe stále děsivou, nepřirozenou auru neskutečna. Co asi budu cítit, až vyprchá? Smutek? Vztek? Vlastně je to jedno. A Jarvisová... byla vůbec někdy naživu?

Když jsem se pak rozhlížel po kabině, pod sedadlem na zemi jsem našel zapadlý Jarův foťák – Alan ho tu musel nechat, když jsme přenášeli ty tyče. Je v něm plno obrázků nás všech, a čím víc se na ně dívám, tím víc to bolí, ale stejně nemůžu přestat. Je tam i má fotka v kapitánském křesle *Mantichory*, a Lynn, stojí vzadu v šeru a usmívá se. Vlastně nemám žádný důkaz toho, co se nám skutečně stalo, jenom své slovo, transtator z *Mantichory* a tyhle fotky. To není moc – a jestli mě najdou, co řeknu? Pravdu? Kdo jí uvěří? A když uvěří, co pak? Jsem poslední člověk, který kdy mluvil s admirálem Devermontovou, svědek, který slyšel až příliš... a její lidé jsou pořád někde venku. Mají spoustu času.

Mimochodem, prohledal jsem i její skříňku tady a našel ještě dvě věci: knihu psanou stejným kódem jako deník na *Mantichore*, a ampuli sedativ. Je skoro plná – a tuším, že kdybych ji použil, má smrt by nebyla jen domnělá. Červená pilulka... najednou už se mi nezdá tak zlá, ale zatím ještě letím.

Kdykoliv vypnu motory a zavřu oči, abych si aspoň na chvíli zdříml, vidím ji tam v té lodi, uvězněnou ve tmě, navždy. Víím, že se nevzdá. I ona bude čekat... a dočká se, dokonce i když já už nebudu. Mrchožroutů je kolem spousta. Dřív nebo později se některému povede totéž co nám, je to jen otázka času – tahle noční můra ještě zdaleka neskončila. Víím, že čím dál letím a vzdaluji se od ní, tím víc jsem v bezpečí, pryč od toho všeho, ať už to má skončit jakkoliv.

Ale budu někdy dost daleko?

Petr Heteša:

Vesmír
z druhé strany

Petr Heteša (*1959)

Nestor klasické akční hard sci-fi a kyberpunku debutoval v roce 1989 samizdatovou knihou „Sítě, kanály, stoky“, napsanou společně s Karlem Veverkou, s nímž v té době tvořil především povídkový spisovatelský tým. O dva roky později vyšla kniha „Těšíme se na vás“, opět napsaná stejnou dvojicí. Poté se na dlouhou dobu odmlčel, psal do šuplíku a na knižní pulty se vrátil až v roce 2007 dvoudílným románem „Šest diamantů“, který vyšel coby příloha časopisu Pevnost. Rok poté se do téže edice vrátil samostatnou knihou „Láska až za hrob“ a v roce 2010 se mu v Pevnosti objevil čtyřdílný román „Cybrain“ – mezitím však stihl vydat knihu „Zelené šupiny, střepy a rubíny“ jako print on demand. Rokem 2009 začala jeho pravidelná spolupráce s nakladatelstvím Brokilon (románem „Démoni jsou věční“), která trvá dodnes – Brokilon Hetešovi prozatím vydal pět knih a další se připravují. Zajímavý je i Hetešův vstup do herního světa Minecraftu, v roce 2014 mu vyšel román „Zajatci Minecraftu“.

Povídka „Vesmír z druhé strany“ je nová, napsaná speciálně pro tuto antologii.

„Maxi, máme problém na druhém terminálu.“

„Jak závažný?“

„Odhaduju to na stupeň deset.“

„To si děláš prdel. Jsem tu už tři roky, ale desítku jsem ještě nezažil. Jakou to má formu? Viry, bakterie? Nebo silové pole či datový útok? Nebo snad energetická deformační vlna?“

„Má to formu shluku bílkovin v dynamických tvarech, zrzavé vlasy a náušnice.“

„Co to meleš?“

„Teď jsem ji měl na monitoru. Nějaká Constance Darwillová, vedoucí odboru bezpečnosti mezigalatických překladišť EU.“

„Do prdele... proti něčemu takovému tady nic nemáme.“

„Proto ti to volám.“

*

Constance Darwillová přistála na Ganimeru po dvou měsících v kryoboxu, takže měla trochu problémy rozhybat si tělo. A to i přesto, že měla implantovaný generátor proteinů a enzymatických urychlovačů. Mysl ale měla čerstvou a odpočatou, a to

hlavně díky membránovým pumpám na obnovení adrenalinové dynamiky. Nejraději už by měla všechny ty vstupní bezpečnostní procedury za sebou. Nicméně právě ona jako bezpečnostní technik chápala jejich nezbytnost.

*

„Je třeba ji držet co nejdéle v přechodové zóně. Budeme potřebovat minimálně šest hodin.“

„To je nemožné.“

„Prožeňte ji taky lokátorem biowaru.“

„Matte, neblbni. Vždyť je ze Země. Má na to papír s razítkama.“

„Kašli na papíry. No a co, že je ze Země? Klidně si mohla udělat někde zastávku. Co my víme. Aspoň hned na začátku získá dojem, jak jsme úzkostliví a pečliví a že bezpečnost je naší prioritou.“

„Ty vole... to je docela možný, jenže lokátor biowaru je už půl roku odstavený, protože nefunguje.“

„Jde to poznat zevnitř té kabiny?“

„To těžko. Je tam akorát jedna kontrolka. A tu bych možná dokázal rozblikat ručně.“

„Tak ji rozblikej a nažeň ji tam. Co komora na analýzu virových modulů?“

„To tu taky máme?“

Matt Leblanc začal tušit, že to, co jim přistálo na druhém terminálu překladiště, bude větší katastrofa než nepřátelský výsadek obřích bojových pavouků prskajících radioaktivní plazmu.

*

„Tvoje rozkošná Sára, čumáčku. Copak? To už ti zase chybí moje tlapičky?“

Mattu Leblancovi, zástupci ředitele, skoro vypadl mobil z ruky.

„Panebože, ty sis asi nevšimla, že volám služebním mobilem.“

„Aha... tím modrým, že jo.“

Leblanc myslel, že omdlí.

„A jakej máš v ruce ty?“

„No, modrej.“

Všechny hovory přes služební linky byly automaticky zaznamenávány na pevný disk v kontrolní věži, kterou tím pádem asi budou muset ještě dnes večer odstřelit.

„Rotchieldová, jestli máš v ruce modrý mobil, volám služebně.“

„Jistě, brouku. To je jakože nějaká nová hra?“

„Do prdele...“ ujelo Leblancovi. „Není to nová hra. Na dvojku nám právě sklouzla Scilla a v ní kontrolorka bezpečnosti.“

„Odkud, proboha?“

„Z Jupitera asi ne. Ze Země. Potřebuju vědět, co tu všechno máme.“

„Aha... asi nemyslíš alkohol.“

„Do prdele, Sáro...“

„No tak promiň, takhle nervózního tě neznám. Na trojce je Entaror s pěti tisíci tunami zirkonu a na čtyřce Transcom s lithiem a uranem.“

„Zajímá mě posádka. Mají čipy?“

„Ses asi zbláznil, ne?“

„Tak je okamžitě sežeň a rozdej jim je. Hned teď.“

„To mám jako lítat po celý základně?“

„Lítej, kde chceš, ale zaříd' to. Jinak letíme my všichni zítra zpátky na Zemi.“

Šéf základny, Gill Robinob, měl pětapadesát, na hlavě hustou hřívu šedivých vlasů, propadlé líce a propadlé oči a zrovna teď propadal beznaději. Opřel se lokty o stůl a dal si hlavu do dlaní. Pak se zase zadíval na svého zástupce, který seděl na druhé straně jeho velitelského stolu.

„Matte, vysvětli mi, jak je možné, že jsme o tom nevěděli. Jak to, že nás neinformovali.“

„Pravděpodobně to je něco jako přepadová kontrola. Scillu máme na monitoringu už tři dny. Ale přistát tady vůbec neměla. Jen proletět. Podrazili nás.“

„Z toho se nemůžem dostat,“ zavrčel Robinob.

„Už jsem vyhlásil červený poplach. Všichni na tom dělají.“

„Ani kdybychom to věděli tři dny dopředu, tak to nejde stihnout. To přece víš.“

„Aspoň to zkusíme.“

„Určitě bude kontrolovat i všechny zbraňové systémy,“ řekl Robinob zamyšleně.

„To by bylo naše vítězství,“ rozjasnil se Leblanc. „Ty by měly být všechny v pořádku. Teda, před dvěma lety ještě byly,“ dodal.

„A kontrolujete je?“

„Papírově ano.“

Robinob pokýval hlavou. „Já se o nich zmiňuju proto, jestli by se jí třeba nemohlo něco stát.“

„Jak to myslíte?“

„No, třeba při neopatrné kontrole. Zbraně jsou svinstvo.“

Leblanc ztuhl. „To jako... jako že by zahynula?“

Robinob pokrčil rameny. „Proč ne?“

Leblanc začal pochybovat o tom, že si velitel překladiště ještě zachovává zdravý rozum.

„Na to zapomeňte. To by se sem přihrnula pětinasobná kontrola, to nejde.“

„A co si teda představuješ, že uděláme s dokem HX?“

„Bude zavřený.“

„Co když ho bude chtít vidět?“

„Porucha na autonomním otevíracím systému, na jejíž odstranění se zrovna pracuje. Nedostane se tam.“

„Myslíš, že na to skočí?“

„Už se upravují záznamy v denních protokolech. Porucha trvá dva dny a usilovně se pracuje na jejím odstranění.“

„Tohle nedopadne dobře,“ řekl Robinob zkroušeně.

„Uvidíte, že dopadne.“

*

Constance Darwillová se vymotala z bezpečnostní zóny po pěti úmorných hodinách (ve kterých zhlédla tři filmy – jeden blbější než druhý, jak zhodnotila) a v datovém úložišti přechodového terminálu bylo její tělo digitálně uloženo do nejmenších podrobností, takže by nebyl problém vytvořit dokonalý 3D model (včetně všech vnitřních orgánů). V přijímacím salonku na ni čekal Matt Leblanc.

„Jsem zástupce ředitele, Matt Leblanc. Vítejte na Ganimeru,“ řekl a natáhl k ní ruku.

Stiskla mu ji. „Constance Darwillová, Vesmírná bezpečnost Evropské unie.“

Byla hezčí než na monitoru. Na něm měla ty vlasy zrzavé, ale ve skutečnosti byly přímo ohnivé. A ňadra měla taky trochu větší než na ploché obrazovce. Odhadoval ji na dobře udržovanou čtyřicítku.

„Abych se přiznal, neměli jsme vaši návštěvu uvedenu v plánu kontrol.“

„To se ani nedivím, není plánovaná.“

„Aha... takže je to jen náhodná zastávka na dočerpání paliva?“

Usmála se takovým tím zvláštním úsměvem, jako když se kočka usmívá na kanárka v otevřené kleci.

„Náhodná není, pane Leblancu. Jde opravdu o kontrolu.“

„Jistě jste po cestě unavená a budete si chtít odpočinout. Máme tu...“

„Odpočívala jsem dva měsíce v kryospánku.“

„Aha.“

„Můžeme se tedy přesunout přímo k řediteli?“

„Jistě, vydržte prosím půl hodiny, řeší teď nějakou neodkladnou záležitost. Dáte si zatím kafe?“

*

„Ahoj, Sáro, tady Max. Nevíš, kde je Matt? Nebere mi telefon.“

„Matt je s tou kontrolní čůzou v přijímačce. Takže ti ho určitě neveme.“

„No tak to je fakt dobrý. Takže to budeš muset vyřešit ty.“

„Hele, já teď mám plnou hlavu úplně jiných starostí a...“

„Jenže já tu mám dva týpky z Entaroru, kteří se domáhají vstupu do Háčka.“

„Se asi zbláznili, ne? Řekls jim, že tu máme kontrolu ze Země?“

„Jo, řekl. Jenže oni si to Háčko před čtrnácti dny předplatili i na zpáteční cestu, rozumíš.“

„No tak to mají smůlu, chlapečkové. Dok HX má oficiální poruchu, vysvětlí jim to.“

„Snažil jsem se, jenže jsou hodně neodbytní. Tvrdí, že každý dal dva tácy a tím pádem mají...“

„Ježíšmarjá, Maxi, nějak je odpinkni. Řekni jim, že mají zaplaceno, až poletí příště.“

„Jenže oni nevědí, kdy poletí.“

„To je jedno. Nepřijdou o to. A když tak jim slib nějaký bonus.“

„Možná od tebe jako od ženský by to vzali líp.“

„Tak mi je pošli. Vlastně ty pitomce stejně musím očipovat.“

*

„Dobrý den, pane řediteli, Constance Darwillová ze sekce Vesmírné bezpečnosti EU.“

Mohutný Gill Robinob se vztyčil za svým stolem a naklonil se nad něj, aby Darwillové podal ruku.

„Gill Robinob, šéf celého tady toho blázince,“ řekl váhavě.

Byl nervózní a bylo to na něm vidět, z čehož znervózněl i Matt Leblanc.

„Dáte si kafe? Nebo něco ostřejšího?“

Panebože, teď navíc evidentně vypadl z role.

„Prosím?“ zeptala se ohnivá kontrolorka.

„To byl vtip, pochopitelně,“ dodal rychle Robinob. „Ale to kafe ne.“

„Díky, měla jsem už dvě.“

„Jak jsem pochopil, jste tu kvůli kontrole.“

„Je to mou pracovní náplní,“ přikývla Darwillová a sedla si do křesla na druhé straně ředitelova stolu.

Matt Leblanc se posadil vedle ní.

„Jedná se o kontrolu zaměřenou na nějaká specifika, nebo...“

„Žádná specifika. Obecně. Tedy na všechno.“

Na ředitelově čele se zaleskly kapičky potu.

„A co tak náhle? Nejsem si vědom žádných problémů nebo anomálií, které by...“

„Ne, pane řediteli,“ přerušila ho. „Tak to není. Nepřišlo nám žádné udání, stížnost ani nic podobného. Jde spíše o to, že se stáváte nejvyužívanější základnou v blízkém vesmíru.“

„Skutečně?“ podivil se Robinob.

„Kvůli dočerpání paliva tu staví i transporty, které by to vzhledem ke své trase měly výhodnější jinde, na daleko dostupnějších překladištích.“

„Hmm... to jsem si ani neuvědomil. Je ale fakt, že je tu doce-la fofr. Asi poskytujeme nejlepší servis.“

„To těžko,“ usmála se Darwillová. „Většina ostatních překladíšť už je mnohem modernější a poskytuje podstatně kvalitnější služby, třetinu personálu už tvoří androidi a...“

„Právě v tom to asi je. V lidech, víte? Zdejší personál je velice vstřícný.“

Darwillová přikývla a znovu se usmála tím zvláštním kočičím způsobem.

„Jistě... možná to tak je. Nicméně právě vzhledem k onomu zvýšenému provozu a vaší oblíbenosti mezi dopravci se rozhodli poslat mě sem, abych zkontrolovala zdejší zabezpečení, protože právě v souvislosti s onou vaší vyšší vytížeností zde najednou přebíráte i mnohem větší zodpovědnost, to je vám snad jasné.“

„Jistě,“ přikývl Robinob a Leblanc si z výrazu jeho tváře odvodil, že už se nejspíš vidí, jak odlétá v zamřížované kleci s Darwillovou zpátky na Zem.

*

„Maxi, tady Matt. Teď jsem tu kontrolorku zavedl do ubytovací části a vyzvednu ji za hodinu.“

„Co tam proboha bude kontrolovat?“

„Nejspíš svůj vzhled. Předpokládám, že si bude malovat čumák, plácát make-up a lakovat drápy. Prostě se ubytuje. No a pak určitě bude chtít mluvit s tebou jako s hlavním bezpečnostním technikem základny. Takže ji k tobě zavedu, připrav se na to.“

„Ty ses asi zbláznil, ty vole. Rozhodně ji nemůžeš odvést ke mně na dispečink vnitřního zabezpečení. Svítí nám tu rudý kontrolky, že je třetina základny kontaminovaná.“

„Panebože, Maxi, to je jasný, že je kontaminovaná.“

„Snažíme se do toho softwaru dostat, ale pořád se nám to nedaří.“

„Ty vole... ty už snad svítí červeně půl roku, ne? Ty jsi s tím ještě nic neudělal?“

„Chtěl jsem, ale vždycky mi do toho něco vlezlo.“

„No tak teď nám do toho vlezla pozemská kontrolní kráva.“

„To je v hajzlu, Matte. Mám tu les červených výstražných ledek.“

„Tak musíš sundat celý panel a odpojit je ručně.“

„To nejde. To by pak nesvítily vůbec. Musí svítit zeleně... jenže teď ty mrchy svítí červeně.“

„Tak je nějak přepoj, nebo s nima něco udělej, sakra.“

„No dyť na tom právě děláme. Odved' ji nejdřív do dispečinku zbraňových systémů. Tam by mělo být všechno v pohodě.“

„Dobře, tak se tam ale za hodinu přesuň. Chce tě vidět.“

*

„Váš pan ředitel se mi zdál nějaký nervózní,“ řekla ohnivá kontrolní démonka, když se sešla s Mattem Leblancem ve společenské místnosti.

Byla opravdu čerstvě namalovaná a už aspoň nevypadala tak přísně, za což možná mohly měkčí linky nad očima.

„Je to možné. To víte, je velmi pečlivý a úzkostlivý a každá taková nečekaná kontrola přece vždycky může v člověku vyvolat jisté pochyby, jestli někde někdo na něco nezapomněl, nebo jestli je opravdu všechno tak, jak stojí v manuálech.“

„Ale vy jste v pohodě,“ řekla a usmála se.

„Naprosto. Můžete tu čenichat... teda, promiňte, vykonávat kontrolu, kde chcete. Jsem přesvědčený o tom, že je všechno v pořádku. Ostatně, sama jste říkala, že jsme teď jedno z nejvytíženějších překladišť. Nemůžeme si dovolit žádné chyby. Jen v tuto chvíli máme na terminálech produkci za osm set miliard dolarů.“

„Vy nevedete účetnictví v eurech?“

„No...“

„Takže co kdybychom se mrkli do zabezpečovacího dispečinku?“

„Jistě, pan Thackerey už nás očekává. Ale nejdříve prohlédneme dispečink zbraňových systémů. Máme ho po cestě.“

„Když myslíte...“

Leblancovi v kapse pípla textovka. Vydal se směrem ke spojovací chodbě a vytáhl mobil. Byla od Maxe: *V žádném případě se nesmí dostat do protokolů klimatizace. V záznamech těch pitomých čidel je detekováno THC (to jsou ty vaše jointy).*

Leblanc strčil mobil do kapsy. Samé lepší zprávy.

*

Jeff Stingwood zůstal váhavě stát u dveří, zatímco Samuel Hockenhoff se naklonil nad stůl až těsně nad obličej Sáry Rotchildové.

„Tak podívej, krasotinko... před čtrnácti dny jsme tu nechali na stole dva tácy navíc s tím, že až poletíme zpátky...“

„Jasně, já vím. Uklidněte se, pane Hockenhoffe. Posadte se a položte mi ruku tady na stůl. Musím vám do zápěstí nastřelit čip.“

„Cože?“ vyvalil na ni oči navigátor z transportní lodě Entaror.

„Pan Thackerey už vám řekl, že tu máme kontrolu. A každý, kdo se tady zdrží déle než čtyřicet hodin, musí mít čip. Pro kolegu to samozřejmě platí taky,“ usmála se na Stingwoda u dveří.

„Zbláznila jste se?“

„Bohužel ne. Tak dáte mi tu ruku, nebo ne?“ řekla důrazně Sára a ze zásuvky vytáhla malý chromovaný aplikátor.

Hockenhoff se posadil a skutečně položil ruku na stůl před ni.

„A pak mi to vyndáte?“

„Nevyndám. Rozpustí se sám. Za měsíc.“

Chytila Hockenhoffovo zápěstí, přiložila jehlu a zmáčkla spoušť. Pak udělala totéž mlčenlivému Stingwoodovi.

„Tak, to bychom měli,“ řekla potom. „Teď tedy k vašemu nároku na předplacené zboží v doku HX. Nejde to. Je uzavřený a nebude otevřený dřív, než odsud ta kontrolní babizna odletí, to jistě chápete.“

„Máme to kurva zaplacený.“

„Nebojte se, nepřijdete o to. Ale musíte pochopit, že za tohle byste šli sedět i vy.“

„Myslíte, že by nás zavřeli?“

„Spíš mám na mysli doživotní karanténu. Jak by se vám to líbilo?“

Hockenhoff na to neříkal nic.

„Tak už konečně přestaňte dělat vlny, zklidněte se a zítra

pokračujte v cestě podle přepravního harmonogramu. A až tu budete příště, máte u nás bonus.“

„Jaký bonus?“

„Nechte se překvapit. Vyšší level. Nový upgrade.“

„Cože?“

*

Max Thackerey, bezpečnostní mozek celého Ganimeru, byl z Constance Darwillové ještě nervóznější než Gill Robinob. Bylo mu totiž jasné, že pokud by Robinoba čekal převoz v kleci zpátky na Zemi, jeho by rovnou zastřelili přímo tady venku mezi sopečnými krátery.

Dispečink vnější ochrany měl rozlohu obývacího pokoje, jehož tři stěny byly obložené monitory a jediný nábytek tvořil ovládací pult se třemi otočnými židlemi, umístěný v jeho středu, plus dvoumetrová kuchyňská linka s ledničkou u čtvrté stěny.

„Jak vám tady funguje klimatizace?“ zeptala se Darwillová, když vstoupila dovnitř a nasála vzduch svým citlivým nosíkem.

„Proč? Zatím jsme žádné problémy neměli,“ odpověděl jí Leblanc.

„Je tu nějaký divný vzduch.“

„Možná jste se ještě nestačila aklimatizovat,“ prohodil Leblanc, zatímco Thackerey přešel k ovládacímu pultu a usadil se do prostřední židle.

„Budete chtít něco otestovat přímo?“ zeptal se, zatímco Darwillová zamyšleně procházela kolem monitorů, které zabíraly vnější okolí základny. Odpovědi se nedočkal, a tak pokračoval: „Teoreticky bych mohl spustit generátor štítových polí, případně vám ukázat chrlič elektromagnetických pulsů. I když pokud bych neměl cíl, tak by stejně účinky nebyly vidět.“

Darwillová nereagovala.

„Sto metrů od hranic terminálu máme ultravibrační miny, ale ty bych odpaloval jen nerad. Ale mohl bych vypálit nějaké monomolekulární střepiny nebo generovat odpuzovací pole u kompaktních nádrží.“

„A tohle je co?“ promluvila Darwillová konečně.

Otočil se. Stála u kuchyňské linky, na níž kromě dvou hrníčků od kafe ležel i popelník se čtyřmi nedopalky. Thackerey ztuhl v betonovou sochu a zůstal na ni zírat s otevřenými ústy. Leblanc měl pocit, jako by se pod ním bortila podlaha a otevíralo se peklo. Darwillová pochopila, že se odpovědi nedočká.

„Co já vím, tak veškerý personál jsou nekuřáci,“ pokračovala. „Ostatně, byla to podmínka v přijímacím řízení.“

„Možná někdo z některé transportní lodi,“ vysoukal ze sebe konečně Leblanc.

„Prosím?“ vyhrkla Darwillová. „Chcete mi říct, že se sem dostal někdo...“

„To je blbost, já vím,“ přerušil ji rázně Leblanc. „Fakt si to nedovedu vysvětlit. Ale jsou to jen obyčejné cigarety.“

„Jak to myslíte?“

„No, nejsou to...“ Leblanc se zarazil. Došlo mu, že trochu ulítl.

„Co jste chtěl říct? Marihuanové cigarety?“

Raději zůstal mlčet, jen pokrčil rameny. Zároveň se už ale také uklidňoval a začínal ten pitomý popelník brát pozitivně. Musela něco najít. Nemohla odsud odletět jen tak, bez záznamu do protokolu. Čenichala by tu určitě tak dlouho, dokud by nějaký nedostatek neobjevila. Takže by jim to vlastně mohlo pomoci. Pokud by je ten popelník měl zachránit před daleko větší katastrofou, nacházející se sto metrů od místa, kde zrovna stála, byla by to obrovská výhra.

„Uděláme všem zaměstnancům analýzu na nikotin a vyvodíme z toho důsledky,“ oznámil Leblanc.

„To si pište, že vyvodíte důsledky,“ zavrčela Darwillová a posadila se do křesla vedle pořád ještě ztuhlého Thackereye.

„Tak co mi chcete předvést, vy Terminátore?“

*

„Popelník se čtyřma vajglama je prdel, to víš stejně jako já,“ poznamenal Gill Robinob za svým ředitelským stolem a Matt Leblanc jen přikývl.

„Kde je teď?“ zeptal se ještě.

„V kuchyni. Kontroluje data na sojových konzervách a jejich správné uložení. Zatím jsme ji nepustili do dispečinku vnitřní bezpečnosti, protože Maxovi tam červeně svítí kontaminační kontrolky.“

„Já ho snad zabiju,“ vyprskl Robinob znechuceně a pak se zadíval na svého zástupce. „Tohle nemůže dopadnout dobře, Matte. Ona na to přijde.“

„Nepřijde.“

„Já ti říkám, že by musela být úplně blbá, aby na to nepřišla.“

„Možná je.“

„Nepřipadala mi tak. Je tu už jenom jedna, poslední možnost.“

„Vy jste na něco přišel?“ zvedl Leblanc překvapeně oči.

„Jo, přišel.“

Ředitel se zaklonil v křesle, ještě chvilku přemýšlel a potom řekl: „Musíš ji zaříznout.“

Leblanc na něj vyvalil oči.

„Už jsem vám vysvětloval, že její smrt tady by...“

„Ale blbost. Ty mi nerozumíš,“ ohradil se Robinob. „Já myslím přefíknout.“

„Vy myslíte... to myslíte jako sex?“

Robinob přikývl a pokračoval: „Já vím, že v havarijních ma-